

สื่อนิวริลส์โปรโตคอล

ซีซั่น 2 กองพลผี

ปฐมบท

ชื่อสองชื่อที่หายไปจากสมุดบัญชีของ
คณะกรรมการเงาคือผี ไม่มีร่องรอยดิจิทัล ไม่มี
ประวัติอย่างเป็นทางการ มีเพียงชื่อรหัสว่า
"กล้วยไม้" และ "แมนทิส" เป็นเวลาหกเดือนที่วิ
ลเลียมและหลิน เว่ย เพชฌัญญูอุปสรรคมากมาย ชัย
ชนะเหนือผู้อำนวยการจ้างและผู้อาวุโสอยู่
ก่อให้เกิดสัญญาณภาค และธรรมชาติ โดยเฉพาะ

อย่างยิ่งอาชญากร เกลียดชังสุญญากาศ
 องค์กรลับใหม่ที่ยากจะเข้าถึงกำลังฟื้นคืนชีพ
 จากเก้าถ่าน ฉลาดกว่า ดิถีห์ลกว่า และ
 โหดเหี้ยมอย่างที่สุด พวกเขาเรียกตัวเองว่า
 "กองทัพบผี"

ชื่อสองชื่อจากสมุดบัญชีนั้นน้อยกว่าผี อย่าง
 น้อยก็ผีก็มีประวัติศาสตร์ เป็นเสียงสะท้อนของ
 ชีวิตที่เคยมี "กล้วยไม้" และ "แมนทิส" ไม่มีอะไร
 เลย พวกเขาคือความว่างเปล่าในจักรวาลดิถีห์ล
 พื้นที่ว่างที่มีรูปร่างเหมือนผู้คน เป็นเวลาหก
 เดือนอันยาวนานที่วิลเลียมและหลิน เว่ย ไ่่ตาม
 ความว่างเปล่าเหล่านี้ และความว่างเปล่า
 เหล่านั้นได้กลืนกินความพยายามของพวกเขา
 ไปอย่างไร้ร่องรอย

ชัยชนะในกรุงเทพฯ ราวกับผ่านมาชั่วชีวิต แสง
 สว่างวาบและความรุนแรงที่จางหายไปนานแล้ว
 หิ้งไว้เพียงความมืดมิดที่ร้ายกาจและลึกซึ้งยิ่ง
 กว่า องค์กรที่พวกเขาตัดหัวไม่ได้ตายไปเฉยๆ
 แต่มันได้ผ่านกระบวนการไมโทซิสของเซลล์
 ไฮโดรราได้งอกหัวใหม่ขึ้นมาสองหัว ฉลาดขึ้น
 ระเบิดระว่างมากขึ้น และโหดเหี้ยมอย่างที่สุด พวกเขา
 เขาเรียกตัวเองว่า "กองกำลังผี" และพวกเขา
 กำลังเรียนรู้จากความผิดพลาดของบรรพบุรุษ
 "สำนักงาน" แห่งใหม่ของวิลเลียมเป็นห้องเช่าที่
 โหล่งๆ ในอาคารธรรมดาๆ ในย่านวุ่นหัวของ
 ไทเป ป้ายนีออนจากทางเดินชั้นล่างฉายแสงสี
 ส้มเลือดระยิบระยับผ่านม่านไม้ วาดเส้นลาย
 จังหวะลงบนวอลล์เปเปอร์ที่เต็มไปด้วยทางตัน
 ภาพพิมพ์การโอนเงินผ่านธนาคารที่เข้ารหัส

แผนที่ที่มีหมดซีไปไหนไม่ได้ และภาพถ่ายของผู้
 ส่งสารระดับกลางที่ไม่รู้อะไรเลย ล้วนเป็นภาพ
 สะท้อนความหงุดหงิดใจทั้งสิ้น
 เสียงฝนที่ตกลงมาอย่างต่อเนื่องบนหลังคาโลหะ
 ลูกฟูกแทบจะกลบเสียงคลิกเบาๆ ของแป้นพิมพ์
 หลิน เว่ย เธอเองก็เหมือนผีดิบจิ๋วๆ การปรากฏตัว
 ของเธอเปรียบเสมือนเสียงในหูฟังและข้อมูลใน
 แล็ปท็อปที่ปลอดภัยของเขา

“ทางตันอีกแล้ว” เสียงของหลินดังออกมา
 ชัดเจนด้วยความเหนื่อยล้าที่แฝงอยู่ในจิตใจ
 มากกว่าร่างกาย “บริษัทเซลล์ที่เราสืบหาเจอ
 ที่มาเก่าเป็นตุ๊กตารัสเซีย ข้างในบริษัทสุดท้าย
 เป็นแค่ตู้ไปรษณีย์ในอาคารที่ถูกไฟไหม้ไปเมื่อปี
 2004”

วิลเลียมเอนหลังพิงเก้าอี้ ไม่ราคาถูกคร่ำครวญ
 ประท้วง เขาถูบสนจมูก ความเจ็บปวดจากกำปั้น
 ของคองฟุตขึ้นมามีความหงุดหงิด “พวกมัน
 ไม่ได้แค่หลบซ่อนตัวหรอก หลิน พวกมันกำลัง
 เยาะเย้ยเรา พวกมันสร้างเครือข่ายใหม่นี้โดยใช้
 โครงกระดูกของเครือข่ายเก่า แต่พวกมันกลับ
 ห่อหุ้มมันไว้อย่างแนบเนียนอย่างที่เราไม่เคยเห็น
 มาก่อน”

“พวกมันเรียนรู้แล้ว” หลินตอบ น้ำเสียงของ
 เฮอร์เคราส์ แม้ว่าเขาจะได้ยินความตึงเครียดที่
 ซ่อนอยู่ จางและอู่เป็นคนหัวโบราณ พวกเขา
 เชื่อในพลังกายภาพ เชื่อในสินบนที่มอบให้ใน
 ห้องที่มีควัน ออร์คิดและแมนทิสเป็นสายพันธุ์
 ใหม่ สกุลเงินของพวกเขาคือข้อมูล อาวุธของ

พวกเขาคืออัลกอริทึม และความภักดีของพวกเขา
เขาคือผู้ให้ราคาสูงสุด ไม่ใช่ธงหรือกลุ่มใดกลุ่ม
หนึ่ง

ไฟล์ใหม่ปรากฏขึ้นบนหน้าจอของวิลเลียม เขา
เปิดมันขึ้นมา มันเป็นชุดบทความข่าวทั้งหมด
จากสามเดือนที่ผ่านมา ผู้แจ้งเบาะแสในกรุงเฮ
กถูกแทงเสียชีวิตในเหตุการณ์ที่ดูเหมือนจะเป็น
การปล้น นักข่าวสืบสวนในกรุงลิมา รถเบรก
แตกบนถนนบนภูเขา นายหน้าข้อมูลในกรุงโซล
ถูกพบว่าเสียชีวิตจากการฆ่าตัวตาย เซิร์ฟเวอร์
ของเขาถูกขัดถูจนสะอาดยิ่งกว่าห้องผ่าตัด

“นี่ไม่ใช่เรื่องบังเอิญ” วิลเลียมพูดเสียงเบา
ขณะอ่านรายงาน ห้องของเขาเริ่มรู้สึกเย็นวาว

"วิธีการมันต่างกัน สะอาด ไม่มีการแสดงละคร
แต่รูปแบบ... มันคือการชำระล้าง พวกเขา กำลัง
กำจัดใครก็ตามที่อาจมีความรู้เกี่ยวกับ
ปฏิบัติการของพวกเขาแม้เพียงน้อยนิดอย่าง
เป็นระบบ"

"มันมากกว่าการชำระล้าง" หลินโตะกลับ "มัน
เป็นคำประกาศ กองพลฝึกกำลังประกาศว่าไม่มี
ใครปลอดภัย ความลับของโลกคือคลังของพวกเขา
และพวกเขาจะปกป้องคลังนั้นด้วยอคติขั้น
สุด พวกเขาไม่ได้แค่ซ่อนตัว แต่พวกเขากำลัง
สถาปนาอำนาจในเงามืด"

วิลเลียมยืนขึ้นและเดินไปที่หน้าต่าง มองลอด
ผ่านม่านไปยังถนนที่เปียกฝนระยิบระยับเบื้อง
ล่าง เมืองนี้เต็มไปด้วยชีวิตชีวา แต่ละคนคือ

เรื่องราว ความลับ และที่ไหนสักแห่งในสิ่งมีชีวิต
อันกว้างใหญ่ที่เชื่อมโยงถึงกันนั้น ภูตผีสองตน
กำลังถักทอใยแห่งการควบคุม เส้นใยของพวก
มันมองไม่เห็นจนกระทั่งรัดรอบคอของเหยื่อ

“เราตามหาพวกมันราวกับพวกมันเป็นมนุษย์”
วิลเลียมครุ่นคิด แสงนีออนสีส้มสาดส่องบน
ใบหน้าของเขา “แต่พวกมันไม่ใช่ พวกมันเป็น
ระบบ เป็นไวรัส”

“ไวรัสต้องการโฮสต์” หลินกล่าว ขณะที่เธอ
พิมพ์หยุดไปครู่หนึ่ง “เราพยายามค้นหาตัวไวรัส
เอง บางทีอาจถึงเวลาที่ต้องเริ่มมองหาอาการ
สำหรับคนป่วย”

เอกสารฉบับสุดท้ายปรากฏขึ้นบนหน้าจอของ

เขา เป็นประกาศของอินเทอร์เน็ตโพล ซึ่งถูกทำ
 เครื่องหมายว่ามีความสำคัญต่ำ รายละเอียดมี
 น้อยนิด ได้แก่ คดีจารกรรมทางอุตสาหกรรมที่มี
 มูลค่าสูงและเฉพาะเจาะจงมากมายทั่วยุโรป สูตร
 เคมีของเยอรมนีถูกขโมย แผนผังการบินและ
 อวกาศของฝรั่งเศสถูกคัดลอกและขาย สิทธิบัตร
 พลังงานสีเขียวของสวีเดนถูกแฮ็ก การเชื่อมโยง
 นั้นไม่แน่นอน วิธีการก็ไร้ที่ติ หน่วยงานท้องถิ่น
 มองว่าไม่เกี่ยวข้องกัน เป็นผลงานของคู่แข่งทาง
 ธุรกิจที่มีความซับซ้อนและแตกต่างกันอย่าง
 ลึ้นเชิง

แต่วิลเลียมมองเห็นมัน เป้าหมายไม่ได้เกิดขึ้น
 แบบสุ่ม พวกมันเป็นเพียงชิ้นส่วนของปริศนา
 ใครบางคนไม่ได้แค่ขายความลับ แต่พวกเขา

กำลังสร้างอะไรบางอย่าง และพวกเขากำลังซื้อ
ของจากซูเปอร์มาร์เก็ตเทคโนโลยีที่ทันสมัย
ที่สุดในโลก

"อาการ..." วิลเลียมกระซิบ ดวงตาของเขาจับ
จ้องไปที่ประกาศ "หลิน นี่ไม่ใช่แค่อาชญากรรม
เพื่อผลกำไร แต่นี่คือการดูแลจัดการ"

"ฉันเข้าใจแล้ว" เธอตอบ เสียงของเธอตอนนี้
แหลมคมและมีสมาธิมากขึ้น "พวกมันไม่ได้แค่
ลบอดีต พวกมันกำลังประกอบอนาคต"

วิลเลียมหันหลังกลับจากหน้าต่าง ความหงุดหงิด
ในดวงตาถูกแทนที่ด้วยจุดมุ่งหมายที่เย็นชาและ
ชัดเจน การล่าได้เปลี่ยนไปแล้ว พวกมันไม่ได้
ตามล่าเหยื่ออีกต่อไป พวกมันกำลังตามรอย

พายุที่กำลังจะมา

“งั้นเรามาดูกันว่าพวกมันกำลังทำอะไรอยู่”

เขาพูดพลางปิดมือรอบกลอนประตูหน้าต่างที่
เย็นเฉียบ “และอย่าลืมว่าเราอยู่ตรงนั้นด้วยตอน
ที่พวกมันพยายามเปิดไฟ”

สารบัญ

หน้า 14 ตอนที่ 1: การปล้นธนาคารเจียบงัน

หน้า 32 ตอนที่ 2: สถาปนิก

หน้า 52 ตอนที่ 3: ถ้วยอาบยาพิษ

หน้า 72 ตอนที่ 4: โรงเรียนแห่งเงา

หน้า 89 ตอนที่ 5: การทดแทน

หน้า 108 ตอนที่ 6: หนี้ของมังกร

หน้า 127 ตอนที่ 7: ผีในเครื่องจักร (ภาค 2)

หน้า 153 ตอนที่ 8: ห้องกระจก

หน้า 169 ตอนที่ 9 เงาที่สอง

หน้า 188 ตอนที่ 10 สวิสแอมบิท

หน้า 206 ตอนที่ 11 กรงทอง

หน้า 224 ตอนที่ 12 การคลี่คลาย

หน้า 244 ตอนที่ 13 การพิพากษาที่เจนีวา

หน้า 259 บทส่งท้าย: สงครามอันยาวนาน

ตอนที่ 1

การปล้นธนาคารเจียบงัน

ซีซั่นเปิดฉากด้วยอาชญากรรมที่โจ่งแจ้ง
 แต่เงียบงัน ธนาการพาณิชย์แห่งหนึ่งในย่านมารี
 นาเบย์ของสิงคโปร์ระงับการทำธุรกรรมทั้งหมด
 เป็นเวลา 72 ชั่วโมงเนื่องจาก "การตรวจสอบ
 ระบบ" ภายในกลับเต็มไปด้วยความโกลาหล
 เงินหลายล้านถูกขโมยไปจากบัญชีที่มีสินทรัพย์
 สุทธิสูง ไม่ใช่จากการแฮ็ก แต่ผ่านคำสั่งทาง
 กฎหมายที่ปลอมแปลงอย่างสมบูรณ์แบบและ
 การเลียนแบบคีย์ดิจิทัล การโจรกรรมครั้งนี้ไร้ที่
 ติ ไม่สามารถติดตามได้ และมีลักษณะเหมือนผี
 หลิน เว่ย ซึ่งปัจจุบันเป็นบุคคลสำคัญในหน่วย
 ปฏิบัติการข้ามชาติชุดใหม่ ถูกเรียกตัวเข้ามา
 เบาะแสเดียวคือรหัสบรรทัดเดียวที่หลงเหลืออยู่
 ราวกับนามบัตรในระบบบันทึกข้อมูลหลักของ
 ธนาการ ซึ่งอ้างอิงถึงจ้าวกวางตุ้งที่ไม่ค่อยมีใคร

รู้จักเรื่อง "The Revenge of the General's Ghost" วิลเลียมซึ่งกำลังสืบสวนผลกระทบทาง
 ดิจิทัลจากซีรีส์อาชญากรรมไซเบอร์ ได้ยื่น
 ประโยคเดียวกันนี้จากผู้มีอิทธิพลระดับล่างที่
 หวาดกลัวในมาเก๊า เส้นทางของพวกเขา
 บรรจบกันอีกครั้งในสิงคโปร์ เมื่อตระหนักว่า
 สมาชิกคณะกรรมการสองคนที่หายไปไม่ได้
 ซ่อนตัว พวกเขา กำลังสรรหาและสร้างองค์กร
 ใหม่

ที่สิงคโปร์ - ย่านการเงินมารีนาเบย์

อากาศในสิงคโปร์อบอ้าว ชื้นแฉะราวกับผ้าชุบ
 น้ำหมาดๆ แบนผิว ด้านนอกอาคารหินโมโนลิธ
 วาววับของตึกยูไนเต็ดแปซิฟิกแบงก์ เมืองกลับ

แต่ในระริ้วด้วยจ้งหะที่เป็นระเบียบเรียบร้อย
ตามปกติ แต่ภายในชั้น 47 กลับเต็มไปด้วย
ความโกลาหล

หลิน เว่ย ยืนอยู่ใกลางอาคาร ความเย็นยะ
เยือกจากเครื่องปรับอากาศไม่ได้ช่วยบรรเทา
ความโกรธที่คุกรุ่นอยู่ในเส้นเลือดของเธอเลย
ศูนย์บัญชาการเปรียบเสมือนรังเสียงกระซิบแผ่ว
เบาและการพิมพ์อย่างบ้าคลั่ง ตรงกันข้ามกับตัว
เลขที่ค้ำอยู่บนจอแสดงผลหลัก

“เจ็ดสิบสองชั่วโมง” ชายในชุดสูทที่ตัดเย็บ
อย่างประณีต คุณธอร์น ประธานธนาคาร
กระซิบเสียงสั้นเครือ “ธนาคารกลางสั่ง
ตรวจสอบระบบทั้งหมดแล้ว เราเป็นอัมพาต”

ดวงตาที่เนียบคมและวิเคราะห์ของหลิน กวาด
มองข้อมูลอย่างพิถีพิถัน “อัมพาตบ่งบอก
ถึงอาการชัก นี่เป็นการผ่าตัด” เธอหันหลังออก
จากหน้าจอ สายตากวาดมองไปยังเหล่า
ผู้บริหารที่หวาดกลัว “พวกเขาไม่ได้ทำลายไฟร์
วอลล์ของคุณ พวกเขาแค่เดินผ่านประตูหน้ามา
พร้อมกับกุญแจ”

มาเก๊า - ร้านก๋วยเตี๋ยวแสงสว่างในย่านเมืองเก่า

ครึ่งชั่วโมงก่อนหน้านี้ ห้างออกไปครึ่งโลก ทั้ง
อารมณ์และกิริยามารยาท วิลเลียม คาร์เตอร์
รู้สึกถึงไอน้ำมันๆ จากซามเกี้ยวหมีควบแน่นบน
ใบหน้า เขามาที่นี่เพื่อเขียนเรื่องราว ซีรีส์
เกี่ยวกับอาชญากรรมไซเบอร์ยุคใหม่ แต่

ร่องรอยกลับนำพาเขาไปสู่สถานที่ที่เก่าแก่ที่สุด
นั่นคือธุรกิจไนโตรกซอกซอย

ผู้ติดต่อของเขา ชายเจ้าเล่ห์ชื่อ "เมิซซี" เฟิง
กำลังซดบะหมี่อย่างประหม่า สายตาเหลือบมอง
ไปยังทางเข้าทุกๆ สองสามวินาที

“คุณบอกว่าคุณมีของใหญ่” วิลเลียมถามด้วย
น้ำเสียงห้วนๆ “มีเรื่องเกี่ยวกับเงินที่เคลื่อนไหว
ไว้ร่องรอย”

เมิซซี เฟิงเซ็ดปากด้วยแขนเสื้อเปื้อนเลือด “มัน
ไม่ซับซ้อนเลย คุณคาร์เตอร์ มันหายไป ไม่ได้ลอด
ผ่านอุโมงค์มืดมืด มัน...สะอาดกว่า ราวกับว่ามัน
ไม่เคยมีอยู่จริง” เขาโน้มตัวเข้าไปใกล้ กลืน
กระเทียมและความกลัวยังคงบอวลอยู่ “ผม

จัดการการโอนย้ายรายการหนึ่งแล้ว พวกเขา
บอกว่าเป็นการทดสอบ คำสั่งถูกส่งมาพร้อมตรา
ประทับที่ถูกต้อง ลายเซ็นดิจิทัลที่ถูกต้องทั้งหมด
มันสมบูรณ์แบบ"

"'พวกเขา' คือใคร?" วิลเลียมถามเสียงเครียด
สัญชาตญาณนักข่าวของเขาพึมพำ

ใบหน้าของชายคนนั้นซีดเผือด "พวกเขาไม่มี
ชื่อ แต่พวกมันหึ่งร่ำรวยไว้ เป็น...เรื่องตลก"
เขาตัวสั่น "หลังจากการโอนย้าย ข้อความก็
ปรากฏขึ้นในบันทึกระบบ เป็นข้อความบรรทัด
เดียว 'ผีของนายพลเดินได้' การแก้แค้นของเขา
เสร็จสิ้นแล้ว'"

วิลเลียมซังก ปากกาของเขาวางอยู่เหนือสมุด

บันทึก "หมายความว่ายังไง?"

"มันมาจากโอเปร่า" มูซึกระซิบ "The Revenge of the General's Ghost คุณยายของฉันเคยฟังคะ เป็นเรื่องเกี่ยวกับนักรบผู้ถูกละทิ้งที่กลับมาจากความตายเพื่อทวงคืนสิ่งที่เคยเป็นของเขา" เขาพลักขามออกไปอย่างรู้สึกคลิ่นไส้ขึ้นมาทันที "พวกเขาไม่ใช่แฮกเกอร์ พวกเขาเป็นผี"

สิงคโปร์ - ธนาครายุในเต็ดแปซิฟิก

หลิน เว่ย กลับมายังศูนย์บัญชาการที่ไร่ชีวิตชีวาอีกครั้ง เธอแยกความผิดปกตินั้นออกมา โค้ดบรรทัดเดียวที่ดูสง่างาม ไม่ได้ถูกทิ้งไว้เป็นบั๊ก

แต่เป็นลายเซ็นที่หัวใจฝังลึกอยู่ในระบบบันทึก
ธุรกรรมหลัก

"นั่นไง" เธอพูด เสียงของเธอดังแทรกผ่านเสียง
พิมพ์คำ เธอชุมเข้าไปที่ตัวอักษรที่แสดงบน
หน้าจอหลัก

// วิญญาณของนายพลเดินจากไป การแก้แค้น
ของเขาเสร็จสมบูรณ์

นักวิเคราะห์เทคโนโลยีหนุ่มขมวดคิ้ว "นั่น
อะไรนะ? ลายเซ็นไวรัสหรือ?"

“เปล่า” หลินตอบ ความมั่นใจเย็นชาแล่นเข้ามา
ในอก “มันเป็นคำพูดจากจิ้งจอกวางตุ้ง”

ความคิดของเธอเล่นพลาจัน เชื่อมโยงเรื่องราว
ต่างๆ เข้าด้วยกันอย่างแยกไม่ออก การปลอม
แปลงที่ไร้ที่ติ การเลียนแบบอำนาจทางกฎหมาย
นามบัตรแห่งวงการละคร นี่ไม่ใช่ผลงานของ
นักแสดงเดี่ยวผู้โลกมากหรือองค์กรที่เป็นที่รู้จัก
นี่คือการแสดง เป็นการประกาศ

“พวกเขาต่างหาก” เธอพูดกับตัวเองมากกว่า
พูดกับคนในห้อง “พวกเขาไม่ได้แค่หลบซ่อน
พวกเขากำลังสร้างใหม่ และพวกเขากำลังแสดง
ให้เราเห็นว่าพวกเขาดีกว่าเดิม”

โทรศัพท์ของเธอสั่น ข้อความจากช่องสัญญาณ
ที่เข้ารหัส นั่นคือวิลเลียม

“ที่สิงคโปร์ เราต้องคุยกัน” ได้ยินวลีที่คุ้นหู:
 การแก้แค้นของผีนายพล
 หลินกำมือแน่นรอบอุปกรณ์ เส้นทางที่แยกจาก
 กันมาหลายเดือนกำลังกลับมาบรรจบกันอีกครั้ง
 และวิญญาณแห่งอดีตที่พวกเขามีร่วมกันก็รอ
 คอย

หนึ่งชั่วโมงต่อมา - เดอะแอตลาส บาร์ สิงคโปร์

บาร์แห่งนี้เปรียบเสมือนวิหารแห่งความหรรษา
 ในยุคทอง ประดับด้วยไม้สีเข้มและแสงสีทอง
 อร่าม รวบรวมอยู่ห่างไกลจากสถานที่เกิดเหตุ
 อาชญากรรมตึถล่ม แต่เงาของการโจรกรรม
 ยังคงเกาะติดพวกเขาทั้งสอง

วิลเลียมเห็นเธอเป็นครั้งแรก นิ่งอยู่ในบурсส่วนตัว
 หลิน เว่ยไม่ได้เปลี่ยนไป แต่เธอก็เปลี่ยนไป
 ความเข้มข้นยังคงอยู่ แต่ถูกขัดเกลารั้ง เน้นย้ำ
 ด้วยน้ำหนักของตำแหน่งใหม่ของเธอในหน่วย
 ปฏิบัติการข้ามชาติ

"เธอดูเหมือนเห็นผี"

วิลเลียมพูดพลางเลื่อนตัวไปนั่งที่นั่งตรงข้าม

"บางทีฉันอาจจะเห็น"

หลินตอบด้วยน้ำเสียงสงบ เธอไม่ได้แต่ต้อง
 เครื่องดื่มตรงหน้า

"เล่าเรื่องมาเก้าให้ฉันฟังหน่อย"

วิลเลียมเห็น เขาบรรยายถึงความหวาดกลัว

ของมุซึ เฟิง คำสั่งที่ปลอมแปลงอย่างสมบูรณ์
แบบ และคำพูดในละครโอเปร่าอันน่าขนลุกที่ฟัง
ไรร่าวกับเป็นนามบัตร

“เขาบอกว่าพวกเขาไม่ใช่แฮกเกอร์ เขาเรียก
พวกเขาว่าผี”

หลินยิ้มอย่างเยียบขาดไร้อารมณ์ขัน

“เหมาะสมแล้ว การโจรกรรมเป็นเรื่องผี ไม่มีการ
บังคับเข้า ไม่มีสัญญาณเตือน พวกเขาใช้
กุญแจดิจิทัลเลียนแบบ ซึ่งเป็นแบบจำลองที่
สมบูรณ์แบบของโทเค็นการเข้าถึงที่ได้รับ
อนุญาต พวกเขานำคำสั่งศาลปลอมจากสาม
เขตอำนาจศาลที่แตกต่างกัน ซึ่งทั้งหมดล้วน

ถูกต้องตามกฎหมายและดิจิทัล ระบบไม่ได้แค่
ปล่อยให้พวกเขาเข้ามา แต่มันยังยินดีต้อนรับ
พวกเขามากด้วย”

เธอโหม่ตัวไปข้างหน้า ดวงตาสบตากับเขา “ริ
ลเลียม สมาชิกคณะกรรมการสองคนที่หายไป
พวกเขาไม่ได้ซ่อนตัวอยู่ในบังเกอร์ พวกเขาคือ
‘ผีของนายพล’ และพวกเขากำลังสรรหากลุ่ม
อาชญากรที่ดีที่สุดเท่าที่เงินและอุดมการณ์จะ
ซื้อได้”

บรรยากาศระหว่างพวกเขาเต็มไปด้วยเรื่องราวที่
ไม่อาจเอ่ยถึงได้จากการเผชิญหน้าครั้งสุดท้าย
ของพวกเขา ทั้งการทรยศ เพลงใหม่ และการ
หลบหนีอย่างหวุดหวิด

"ทำไมต้องโอเปร่าด้วย"

วิลเลียมถามพลางคลายความตึงเครียด "ทำไมต้องละครด้วย"

"มันเป็นข้อความ" หลินกล่าว

"นายพลในโอเปร่าถูกละทิ้งโดยราชสำนักของเขาเอง เขากลับมาไม่ใช่แค่เพื่อแก้แค้น แต่เพื่อหวังคืน พวกเขามองว่าตัวเองถูกระงับผิด พวกเขากำลังหวังคืนสิ่งที่พวกเขาเชื่อว่าเป็นของพวกเขา และพวกเขากำลังทำด้วยเล่ห์เหลี่ยมที่บ่งบอกว่าเราไม่อาจแตะต้องได้ พวกเขากำลังพิสูจน์ว่าระบบที่เราปกป้องเป็นเรื่องตลกที่พวกเขาสามารถเขียนใหม่ได้ตามใจชอบ"

นอกหน้าต่างบานกว้างของบาร์ เส้นขอบฟ้าของ

มารีนาเบย์สองประกายระยิบระยับ เป็นเครื่อง
พิสูจน์ถึงความเป็นระเบียบเรียบร้อยและความมั่ง
คั่ง แต่ในเงามืดอันอ่อนช้อยของบุธ พวกเขาทั้ง
สองสัมผัสได้ถึงรอยร้าวที่กำลังก่อตัวขึ้น

"แล้วละครคืออะไร"

วิลเลียมทาม ท่าทางที่เฉยเมยเหมือนนักข่าว
ค่อยๆ เปลี่ยนเป็นความมุ่งมั่นที่คุ่นเคยและเคร่ง
ขรึม

โทรศัพท์ของหลินสว่างขึ้นพร้อมกับเสียงแจ้ง
เตือนใหม่ เธออ่านมัน สีหน้าของเธอแข็งกร้าว
ขึ้น "ละคร" เธอพูดพลางเลื่อนโทรศัพท์ข้ามโต๊ะ
"เริ่มแล้ว"

หน้าจอบันทึกการแจ้งเตือนข่าวการเงิน บริษัท
ลงทุนรายใหญ่แห่งหนึ่งในซูริกเพิ่มรายงาน

"ธุรกรรมสำคัญที่ผิดปกติ"

วิธีการดังกล่าวไม่เป็นที่รู้จัก และไม่สามารถ
ติดตามตัวผู้กระทำความผิดได้ เบาะแสเดียวที่
โปรแกรมเมอร์ผู้หนึ่งทิ้งไว้ในบันทึกการติบัก
ของระบบ ซึ่งคิดว่าเป็นความผิดพลาด คือ
ข้อความเพียงบรรทัดเดียวที่คลุมเครือ

'กองกำลังผีเดินหน้าต่อไป'

วิลเลียมมองจากโทรศัพท์ไปยังใบหน้าที่แน่วแน่
ของหลิน การไล่ล่าไม่ได้เกี่ยวกับเงินหรือความ
ยุติธรรมอีกต่อไป แต่เป็นการดวลอุดมการณ์

การต่อสู้เพื่อจิตวิญญาณของระบบที่ขับเคลื่อน
โลกสมัยใหม่ และกระสุนนัดแรกก็ถูกยิงออกไป
อย่างเงียบเชียบ

ตอนที่ 2

สถาปนิก

การสืบสวนชี้ไปที่นักวางกลยุทธ์ระดับ
 อัจฉริยะ “สถาปนิก” ผู้ออกแบบปฏิบัติการของ
 หน่วยโกสต์บรีเกดวิธีการของพวกเขา
 เปรียบเสมือนกระจกเงาดำของหลิน เว่ย ที่ใช้
 ข้อบกพร่องของระบบและความไว้วางใจจาก
 ระบบราชการเป็นอาวุธ ในขณะเดียวกัน
 วิลเลียมได้รับการติดต่อจากสายลับลึกลับ
 “กระต่ายหยก”

ซึ่งอ้างว่าเป็นอดีตลูกศิษย์ของ “สถาปนิก”
 กระต่ายหยกเปิดเผยว่าออร์คิดเป็นเจ้าหน้าที่
 ระดับสูงของอินเทอร์เน็ตโพลเอง คอยฟังการสืบสวน
 และส่งข้อมูลข่าวกรองให้กับหน่วยอย่างเป็น
 ระบบ สิ่งนี้สร้างวิกฤตศรัทธาให้กับหลิน เว่ย
 สถาบันที่เธอพึ่งพาอยู่ตอนนี้กำลังถูกบ่อน

ทำลายในระดับสูงสุด

สายฝนที่ตกหนักในเจนีวาเปรียบเสมือนม่านสี
เทาที่ไม่หยุดหย่อน ชะล้างสีสน์ของโลกออกไป
ภายในห้องแล็บวิเคราะห์ชั้นสูงของอินเทอร์เน็ตโพล
ที่ปลอดภัยและควบคุมอุณหภูมิ หลิน เว่ยรู้สึก
ถึงความแน่นอนที่ค่อยๆ จางหาย จิตใจของเธอ
เอง อาวุธที่เธอฝึกฝนมาอย่างสมบูรณ์แบบ รู้สึก
เหมือนเป็นคนทรยศ

“มันสะอาดเกินไป วิลเลียม”

เธอพิมพ์คำ เสียงแหบพร่าขณะจ้องมองผังงาน
ไฮโลแกรมของธุรกรรมทางการเงินทั่วโลก

“ทุกการเคลื่อนไหวของกลุ่มโกสต์บริเกดล้วน
เป็นเวกเตอร์ที่สมบูรณ์แบบและไร้แรงเสียดทาน
พวกเขาไม่ได้ทำลายระบบ แต่พวกมันโน้มน้าว
ให้ระบบเปิดประตูให้ต่างหาก”

วิลเลียมฟิงคอนโซล รูปร่างใหญ่โตของเขาดู
อบอุ่นและมั่นคงในห้องที่เต็มไปด้วยแสงและ
ข้อมูลอันบางเบา

“เหมือนอย่างที่เราทำ เพียงแต่... ซีไปผิดทาง”

“ถูกต้อง” นิ้วของหลินเว่ยจัมไปที่ไหนตหนึ่ง
“การโอนย้ายครั้งนี้ในบัวโนสไอเรส มันไม่ได้
หลบเลี่ยงโปรโตคอลความปลอดภัยของ
ธนาคาร มันใช้ประตูหลังทางการบริหารแบบเก่า

ซึ่งเก่าแก่และไว้วางใจได้จนแทบมองไม่เห็น มีเพียง
คนที่ศึกษาความทรงจำของสถาบัน—ความรู้ที่
ถูกสืบทอดและเต็มไปด้วยฝุ่นผงที่ถูกฝังอยู่ใน
คู่มือการปฏิบัติตามกฎระเบียบเก่าแก่หลายสิบ
ปี—เท่านั้นที่จะรู้ว่ามันมีอยู่จริง”

อากาศในห้องเย็นสบาย พาเอาเสียงฮัมแผ่วเบา
จากเซิร์ฟเวอร์และกลืนไอโซนจากอุปกรณ์
อิเล็กทรอนิกส์มาด้วย มันคือวิหารแห่งระเบียบ
และตรรกะ และหลินเวย์ก็เริ่มสงสัยว่าพวกเขา
กำลังบูชาเทพเจ้าจอมปลอม

“นักวางแผน” วิลเลียมสรุปด้วยน้ำเสียงห่มต่ำ
“ไม่ใช่แอนธพาลที่เล่นคีย์บอร์ด แต่เป็นผีที่คิด
เหมือนเธอ”

“กระจกเงามีด” หลินเว่ยแก้ตัว ความเย็นยะเยือกแล่นไปตามสันหลัง “เขาไม่ได้เห็นแคร์อยร้าวในระบบ เขาเห็นความไว้วางใจที่ยึดเหนี่ยวมันไว้ด้วยกัน และเขาก็คลี่คลายปมต่างๆ เราไม่ได้ตามล่าอาชญากร เรากำลังตามล่าสถาปนิก”

ต่อมา ภายในห้องพักรับชั่วคราวของเธอ ความรู้สึกไม่สบายใจก็ค่อยๆ ก่อตัวเป็นก้อนเย็นๆ ในห้องของเธอ ห้องนั้นเป็นเสมือนห้องทดลองของประสิทธิภาพอันไร้ที่ติ มีทั้งเตียง โต๊ะทำงาน และวิวเมืองที่เปียกฝน เป็นตัวอย่างที่ดีที่สุดของการสนับสนุนจากสถาบันที่เธอควรจะพึงพา

วิลเลียมพบเธออยู่ตรงนั้น ยืนนิ่งอยู่ริมหน้าต่าง
เงาสะท้อนของเธอเหมือนผีซีดๆ ลอยอยู่ใน
กระจก

“เธอเฝ้ามองมาตั้งแต่ห้องทดลองแล้ว” เขาพูด
ด้วยน้ำเสียงระมัดระวังและถามอย่างพิถีพิ
พิเคราะห์

“ ‘สถาปนิก’ คนนี้”
เธอเริ่มพูดโดยไม่หันหลังกลับจากหน้าต่าง
“เขาใช้ความเฉลียวฉลาดของระบบราชการเป็น
อาวุธ เขาฉวยโอกาสจากความไว้วางใจ คุณจะ
ต่อสู้กับศัตรูที่มีอาวุธสำคัญที่สุดคือสิ่งที่ช่วยให้
องค์กรแบบนี้ดำเนินต่อไปได้อย่างไร”

ในที่สุดเธอก็หันกลับมา สายตาของเธอมองเขา
 “นั่นหมายความว่าเขาไม่ได้อยู่ข้างนอก อิทธิพล
 ของเขาอยู่ในนี้ ในบันทึกที่เราเขียน ช่องทางที่
 เราไว้วางใจ”

วิลเลียมกอดอก “นั่นมันเส้นทางที่อันตรายนะ
 หลิน ความหวาดระแวงจะทำให้เธอแข็งตาย”

“มันคือความหวาดระแวงหรือ” เธอโต้กลับ
 เสียงของเธอเบาลงเป็นเสียงกระซิบ “เมื่อความ
 อัจฉริยะของศัตรูกลายเป็นความวิปริตของตัว
 เธอเอง? ฉันเข้าใจ เขากำลังเล่นเกม และ
 คณะกรรมการก็คือสถาบันที่ฉันยืนอยู่”

ก่อนที่วิลเลียมจะหันได้ตอบ อุปกรณ์ส่วนตัวที่
 เขารหัสไว้บนโต๊ะของเขา ซึ่งไม่ได้จดทะเบียน
 กับอินเตอร์โพล ก็ส่งเสียงเตือนเป็นลำดับสาม

โทนอันเป็นเอกลักษณ์ เขาตัวแข็งทื่อ ดวงตา
สบตากับเธอ มีเพียงคนเดียวที่ใช้ช่องสัญญาณ
นั้น

การนัดพบครั้งนี้เกิดขึ้นในส่วนลึกของโลก
ดิจิทัล พื้นที่แชท VR ที่ถูกทำให้ดูเหมือน
ห้องสมุดก่อนยุคดิจิทัลที่ถูกลิ้มเลือน รหัส
Smell-o-memory จำลองกลิ่นกระดาศเก่า
และฝุ่นผง อวตารของวิลเลียม ซึ่งเป็นตัวแทน
ของตัวเองอย่างแม่นยำและแข็งแกร่ง ยืนอยู่ข้างๆ
อวตารของหลิน เว่ย ซึ่งเธอจงใจรักษาให้มี
ลักษณะทั่วไป คือร่างหญิงที่มีใบหน้าพราว

อวตารใหม่ปรากฏขึ้นจากเงามีตระหง่าน
หนังสือสูงตระหง่าน อวตารตัวนั้นถูกออกแบบให้

ดูเหมือนกระต่ายหยก ตามตำนานจีน ร่างของ
มันแกะสลักจากข้อมูลสี่เขียวเรืองแสง ดวงตา
ของมันเปล่งประกายแสงอ่อนๆ และชาญฉลาด

"สวัสดี จิ้งจอก"

เสียงของกระต่ายหยกดังออกมาเป็นเสียง
สังเคราะห์และเป็นกลางทางเพศ แม้ว่ามันจะแฝง
ไว้ด้วยความรู้สึกเรงรีบแบบวัยรุ่น "และคุณต้อง
เป็นมือปราบระบบแน่ๆ ฉันชื่นชมผลงานของ
คุณ"

"เลิกประจบสอพลอได้แล้ว"

วิลเลียมคราง ท่าทางของอวตารของเขาแสดงถึง
ความใจร้อน

"ทำไมต้องเสี่ยงด้วย สถาปนิก?"

หัวที่เปล่งประกายของกระต่ายหยกพยักหน้า

"เขาเป็นครูของฉัน เป็นนักปรัชญาผู้ยิ่งใหญ่
แห่งความโกลาหล เขาเชื่อว่าระบบการควบคุม
ไม่ว่าจะเป็นของรัฐบาลหรือบริษัทเอกชน คือโรค
ร้ายที่แท้จริง เขาไม่ต้องการปล้นพวกเขา เขา
ต้องการพิสูจน์ว่าระบบเหล่านี้ควบคุมไม่ได้ ทำ
ให้พวกเขาต้องเสียเลือดเนื้อจากบาดแผลอัน
สมบูรณ์แบบที่ถูกกฎหมายนับพัน"

หลินเว่ยรู้สึกถึงความสัมพันธ์ที่แปลกประหลาด
และไม่เป็นที่ต้อนรับ

"แล้วคุณก็ทิ้งเขาไป ทำไม?"

“ข้อพิสูจน์แนวคิดอันสง่างามของเขา กลายเป็นการก่อการร้าย งานที่บัวโนสไอเรส ไม่ได้เกี่ยวกับเงินเพียงอย่างเดียว แต่มันเกี่ยวกับการล่มสลายของเศรษฐกิจในภูมิภาค สร้างช่องว่างให้ขุนศึกของเขาเข้ามาเติมเต็ม ฉันสมัครเพื่อเปิดเผยข้อบกพร่อง ไม่ใช่เพื่อเผาบ้านทิ้งหลัง” ร่างของกระต่ายสั้นไหว นิ่งสนิททำให้รูปร่างของมันเสื่อมเสียไปชั่วขณะ

“เขารู้ว่าฉันกำลังพูดกับคุณ ขอบเขตของเขา... กว้างไกล”

บรรยากาศในห้องสมุดเสมือนจริงเปลี่ยนไป อากาศที่อบอุ่นและเต็มไปด้วยฝุ่นดูเหมือนจะเย็นลง เงานที่ขอบห้องเริ่มลึกลง ให้ความรู้สึก

เหมือนมีตัวตนอยู่จริง ๆ มากกว่าจะเป็นพื้นที่ว่าง

“เขามีอะไรตรงนี้”

วิลเลียมถามพลางก้าวเข้ามาใกล้

“ไฟ? กลายเป็นสายลั้งนั้นหรือ?”

กระต่ายหยกถอนหายใจยาวออกมาอย่างสับสน
แผ่ไปด้วยความหวาดกลัวอย่างแท้จริง

“ไม่ใช่ไฟระดับตำหอรก ฟ็อกซ์ เธอคิดเล็กคิด
น้อยไป สถาปนิกไม่ได้จ้างเบี้ย เขาฝึกฝน
กษัตริย์ต่างหาก”

กระต่ายหันสายตาอันเจิดจ้าไปยังอวตารของ
หลิน เว่

“ความสำเร็จของหน่วยพลฝีมือไม่ได้มาจากการวางแผนของเขาเพียงอย่างเดียว แต่มันเป็นเพราะพวกเขามีเทวดาผู้พิทักษ์ เจ้าหน้าที่ระดับสูงในอินเทอร์เน็ตโพล ซีอรัลส์: ออร์คิด”

ชื่อนั้นลอยอยู่ในอากาศเสมือน ไร้ความหมายสำหรับวิลเลียม แต่ลมหายใจของหลิน เว่ยกลับสะดุด เธอรู้ดี รองผู้อำนวยการ ผู้หญิงที่มีชื่อเสียงโด่งดังและความคิดเนียนแหลม เธอยินดีต้อนรับหลิน เว่ยเข้าสู่หน่วยปฏิบัติการนี้ด้วยตนเอง

“กล้วยไม้”

เจด แรบบิท กล่าวต่อ

“ผังการสืบสวนที่น่าจับตามองอย่างเป็นระบบ

เปลี่ยนเส้นทางหน่วยปฏิบัติการ และที่สำคัญที่สุดคือ คอยส่งข่าวกรองของคุณให้สถาปนิกอย่างต่อเนื่อง เธอบอกเขาว่าคุณกำลังมองหาที่ไหน เพื่อที่เขาจะได้รู้ว่าควรซ่อนตัวอยู่ที่ไหน คุณไม่ได้ตามล่าเขา คุณกำลังแสดงละครที่เขากำกับ”

“เป็นไปได้”

วิลเลียมตะคอก แต่น้ำเสียงของเขากลับขาดความมั่นใจเหมือนเคย

“จริงหรือ”

กระต่ายถาม

“ลองนึกถึงปฏิบัติการลิสบอนดูสิ ปฏิบัติการที่ลัมเหลว ปฏิบัติการที่หิมของคุณเดินเข้าไปในที่

ชุมโคมติที่มีลักษณะทางยุทธวิธีเหมือนกับคุณ
เป๊ะๆ”

อวตารของวิลเลียมหยุดนิ่ง หลินเว่ยนึกถึง
รายงานนั้นได้ เจ้าหน้าที่สองคนเสียชีวิตแล้ว มัน
ถูกมองว่าเป็นโชคร้าย เป็นข่าวหลุดจาก
หน่วยงานต่างประเทศ

“นั่นมันออร์คิด”

เจดเรบพิทพูดเบาๆ

“เธอคือระบบที่เธอไว้วางใจ และเธอกำลังทำลายเธอ
อย่างเป็นระบบ”

ห้องสมุดเสมือนจริงเริ่มเกิดข้อผิดพลาดอย่าง
รุนแรง หนังสือละลายกลายเป็นรหัสที่เสียหาย

เป็นชั้นๆ พื้นสั่นสะเทือน

“เขาเจอฉันแล้ว!”

เสียงของเจดเรอบิทเต็มไปด้วยความตื่น
ตระหนก

“จำไว้...อย่าไว้ใจใคร ระบบคือกับดัก!”

อวตารของเจดเรอบิทแตกสลายเป็นแสงสีเขียวมรกตล้านพิกเซล และการเชื่อมต่อก็ขาดสะบั้น ผลักพวกเขากลับเข้าสู่ความเป็นจริงอันโหดร้ายในห้องของหลินเว่ย

หลินเว่ยดึงชุดหูฟัง VR ออก หัวใจเต้นโครมครามระทึกกับซีโครง ห้องอินเทอร์เน็ตโพลที่ปลอดภัยและปลอดภัยตอนนี้รู้สึกเหมือนกรงทอง วิลเลียมลุกขึ้นยืนแล้ว ใบหน้าของเขาเต็มไปด้วย

ความโกรธเกรี้ยว

“เป็นไปได้”

เขาพิมพ์พาลงเดินไปมา “กลัวไหม...เธอเป็น
ตำนาน เธอคือคนที่กวาดบ้านในแผนกไซเบอร์
ยุโรป”

“แน่นอนสิ”

หลินเว่ยกระซิบสมองของเธอเล่นพล่าน
เชื่อมโยงจุดต่างๆ ด้วยความกระฉ่างแจ้วและ
เยือกเย็นอย่างน่ากลัว

“นั่นแหละคือความอัจฉริยะของมัน ใครจะฝังการ
สืบสวนได้ดีไปกว่าคนที่ดูแลมัน? ใครจะทำลาย
ความน่าเชื่อถือของทฤษฎีได้ดีไปกว่าเสียงที่

นาเชื่อถือที่สุดในห้อง”

เธอมองวิลเลียมดวงตาเบิกกว้างด้วยความ
ตระหนกอย่างน่าสะพรึงกลัว

“ทุกรายงานที่เรายื่น ทุกเบาะแสที่เราติดตาม ทุก
อย่างผ่านสำนักงานของเธอไปแล้ว เราไม่ใช่ผู้
สืบสวน เราคือผู้รวบรวมข้อมูลให้ศัตรูของเรา
เอง”

สายฝนข้างนอกดูเหมือนจะหนักขึ้น ชัดसाดใส่
หน้าต่างราวกับพยายามจะบุกเข้ามา วิกฤต
ไม่ได้เกิดขึ้นภายนอกอีกต่อไป มันอยู่ในกำแพง
ในคลื่นวิทยุ ในสายการบังคับบัญชา หลิน เว่ย
หญิงสาวผู้เชื่อมั่นในตรรกะและระบบเหนือสิ่งอื่น

โต รู้สึกว่ารากฐานของโลกของเธอพังทลายลง
สถาปนิกไม่ได้แค่ทำลายอินเทอร์เน็ตเท่านั้น
เขายังทำลายแก่นแท้ของระเบียบวิธีของเธออีก
ด้วย

เขาได้เปลี่ยนสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของเธอให้
กลายเป็นสนามรบ และเธอไม่รู้ว่าจะไว้วางใจใครได้
อีกต่อไป

ตอนที่ 3

ถั่วยาบยาพิษ

เจดเรบิทจัดการประชุมในตรอกซอก
 ซอยอันซัปซ็อนของถนนสายเก่าจิวเฟิ่นในไทเป
 แต่กลับกลายเป็นกับดัก การประชุมถูกข่มโจมตี
 โดยผู้บังคับใช้กฎหมายรูปแบบใหม่ ไม่ใช่คนป่า
 เถื่อนอย่างคอง แต่เป็นผู้รับเหมามืออาชีพที่โฉบ
 เฉี่ยว ใช้เทคโนโลยีขั้นสูงที่ไม่เป็นอันตรายและ
 เครื่องมือทำลายระบบประสาทที่ออกแบบมาเพื่อ
 ลบความทรงจำระยะสั้น วิลเลียมและหลินเว่ย
 หลบหนี แต่หลินเว่ยถูกฉีดสารพิษต่อระบบ
 ประสาทที่ทำให้เกิดอาการอัมพาตเป็นระยะและ
 ภาพหลอนที่ชัดเจน ข้อความที่สื่อออกมา
 ชัดเจนคือ พวกเขาจะไม่ถูกฆ่า พวกเขาจะถูกทำ
 ให้เสื่อมเสียชื่อเสียงและถูกปลดออกจากระบบ
 เมื่อถูกบังคับให้ออกนอกระบบเพื่อปกปิดอาการ
 ที่ทรุดโทรมของหลินเว่ย วิลเลียมต้องกลายเป็น

ผู้พิทักษ์ ซึ่งเป็นการสลับบทบาทที่กดดัน
ความสัมพันธ์ของพวกเขาจนถึงขีดสุด

ข้อความจากเจดเรบิทเปรียบเสมือนเศษ
น้ำแข็งในความหนาวระแวงอันร้อนแรงของเซฟ
เฮาส์ มันไม่ได้มาในรูปแบบข้อความ แต่เป็นไฟล์
เสียงเข้ารหัสเพียงไฟล์เดียวที่ส่งไปยังเซิร์ฟเวอร์
เดดดรอปที่วิลเลียมตรวจสอบจากเครื่อง
ปลายทางสาธารณะ เสียงที่ยังคงสังเคราะห์ ขึ้น
นั้นสั้นไหวไปด้วยสัญญาณรบกวน เสียงกระซิบ
ดิจิทัลที่ใกล้จะถูกกลืนหายไปในความว่างเปล่า

"สุนัขจิ้งจอกกับเจ้าบัสเตอร์ ถนนโบราณจิวเฟ่น
ไต้หวัน ร้านน้ำชาที่มีโคมแดง ยามงู มาคนเดียว
บันทึกการเข้า-ออกของกล้วยไม้... ฉันมี

หลักฐานที่เจ้าต้องการ"

วิลเลียมบรรเลงเพลงนี้ครั้งหนึ่ง ขากรรไกรของ
เขาเหมือนหินแกรนิต

"มันเป็นกับดัก"

"ไม่ใช่แบบนี้เสมอไปหรอกเธอ"

หลินเว่ยโตกลับ นิ้วของเธอลากเส้นบนแผนที่
ไทเปที่กระจายอยู่ทั่วโต๊ะ จิตใจของเธอ ซึ่งเป็น
สมบัติล้ำค่าที่สุดของเธอ ตอนนี้กลายเป็นกรงขัง
แห่งความสงสัยที่วนเวียนซ้ำซาก "แต่มันเป็น
ด้ายเส้นเดียวที่เรามี บันทึกการเข้า-ออก นั่นคือ
การเชื่อมโยงโดยตรง มันคือระบบ มันสามารถ

วิเคราะห์และพิสูจน์ได้"

"กระต่ายกล้ว นั้นทำให้มันไม่น่าเชื่อถือ"

"ความกล้วคือสิ่งที่ทำให้มันน่าเชื่อถือ"

เธอกล่าวด้วยน้ำเสียงหุ่มต่ำและหนักแน่น

"สถาปนิกไม่ได้แค่ตามล่าเราเท่านั้น เขากำลังทำลายความน่าเชื่อถือของเรา ผู้ให้ข้อมูลที่หวาดกล้วคือผู้ให้ข้อมูลที่น่าเชื่อถือ เขาจะไม่จัดฉากแบบนั้น"

ความเงียบของวิลเลียมเป็นการยอมความ พวกเขามตทางเลือกแล้ว เต็นร่าอยู่บนกระดานหมากรุกที่ทุกตารางนี้อาจถูกจัดฉากให้ระเบิดได้

จิวเฟิ่นเปรียบเสมือนน้ำตกแห่งความรู้สึกที่ล้น
 หลาม หมูบ้านบนภูเขาที่เกาะติดกับเนินเขาราว
 กับท้าทายแรงโน้มถ่วง เมื่อพลบค่ำ บันไดและ
 ตรอกซอกซอยที่ปูด้วยหินกรวดแคบๆ เต็มไป
 ด้วยแผงขายอาหารและร้านขายของที่ระลึก ต่าง
 อาบไล้ไปด้วยแสงเรืองรองอบอุ่นเส้าสร้อยของ
 โคมไฟแดงนับไม่ถ้วน อากาศอบอวลไปด้วย
 กลิ่นเต้าหู้เหม็น หมูตุ๋น และกลิ่นแร่ธาตุชั้นๆ ของ
 หมอกภูเขา มันคือสถานที่ที่ไร้กาลเวลา รวากับ
 เขาวงกตที่เหมาะสมกับการพบเห็นญาติ

"รู้สึกไหม?" วิลเลียมพิมพ์

ร่างกายของเขาเปรียบเสมือนโล่ที่ตึงเครียดอยู่
 ข้างๆ หลินเว่ย ขณะที่พวกเขาฝ่าฝูง

นักท่องเที่ยวดวงตาของเขาสอดส่องอยู่ตลอดเวลา ไม่พลาดแม้แต่รายละเอียดเดียว ไม่ว่าจะเป็นสายตาที่เบนออกของพ่อค้าแม่ค้า หรือ ม่านชัตเตอร์ที่ปิดชำเกินไป "บรรยากาศมัน ผิดเพี้ยน"

หลินเว่ยหยักหน้า ประสาทสัมผัสของเธอถึงเคลียด "มันงดงามเกินไป มุมอับเยอะเกินไป เป็นสถานที่ที่สมบูรณ์แบบสำหรับการหายตัวไปอย่างเงียบๆ" เสียงพุดคุยร่าเริงของฝูงชนราวกับเยาะเย้ย โคมไฟระยิบระยับราวกับดวงตานับพันคู่จ้องมอง

พวกเขาพบร้านน้ำชา ซึ่งเป็นอาคารไม้หลังเล็กๆ ตั้งตระหง่านอยู่บนเนินเขาสูงชัน เข้าถึงได้เพียง

ซอยแคบๆ หนึ่งซอย โคมไฟสีแดงดวงเดียวสว่าง
ไสวและน่ากลัวกว่าดวงอื่นๆ แกว่งไกวเบาๆ ตาม
สายลมขึ้น

“เขากล่าวคำว่าชั่วโมงแห่งงู ถึงเวลาแล้ว”
หลินเว่ยกระซิบ มือของเธอวางอยู่บนประตูไม้ที่
เย็นและชื้น

“อยู่ข้างหลังฉัน” วิลเลียมส่ง เสียงของเขาไม่มี
ที่ให้เถียง ครั้งนี้เธอไม่ได้เถียงเลย ฝ่ายระบบรู้ว่า
เมื่อใดที่การใช้กำลังดุร้ายเป็นเหตุผลเดียวที่
ได้ผล

ร้านน้ำชาמידสลับ สว่างไสวด้วยคอมไฟสีแดงที่
นำชนลูกอีกสองสามดวง มั่นว่างเปล่า มีเพียง

ร่างเดิวนั่งอยู่ที่โต๊ะด้านหลัง ปกคลุมไปด้วยเงา
มืด อากาศอบอ้าวไปด้วยกลิ่นชาอุ้หลงและความ
เน่าเปื่อย

"กระต่ายหยก?"

วิลเลียมร้องออกมา มือของเขาวางอยู่ใกล้ปืน
พกที่ซ่อนไว้ด้านหลัง

ร่างนั้นไม่ขยับเขยื้อน ทันใดนั้น เสียงหัวเราะ
เบาๆ แบบอิเล็กทรอนิกส์ก็ดังก้องไปทั่วห้องเล็กๆ
นั้น ไม่ใช่เสียงของกระต่าย แต่มันเย็นชาและ
ราบเรียบกว่า เสียงข้อความที่บันทึกไว้ล่วงหน้า
ดังออกมาจากลำโพงบนโต๊ะ

"สุนัขจิ้งจอกช่างสงสัยและหนูน้อยผู้มีเหตุผล
 เจ้าเดินตามเศษขนมปัง ช่างน่าชื่นชม แต่เจ้า
 กลับไม่เข้าใจกระบวนการทัศน์ใหม่ ความตายนั้น...
 สิ้นสุด 'ไร้ร่องรอย'"

เลือดของหลินเว่ยเยินเหียบ "เขาเอง สถาปนิก"
 "วิถีสัมัยใหม่" เสียงนั้นกล่าวต่อ "คือการแยก
 ชั้นส่วน ไม่ใช่ร่างกาย แต่ของเจตจำนง ชื่อเสียง
 และจิตใจ"

ประตูเลื่อนเปิดออกอย่างเงียบเชียบเบื้องหลัง
 พวกเขา ไม่ใช่ที่ที่พวกเขาเข้าไป แต่เป็นแผงที่
 ซ่อนอยู่ในกำแพง ร่างสามร่างปรากฏขึ้น พวกเขา
 เขาไม่เหมือนคองเลย พวกเขาแต่งกายด้วยชุด
 ยุทธวิธีสีดำเงาแวบ ไม่สะท้อนแสง พวกเขา

เคลื่อนไหวอย่างคล่องแคล่วและสอดประสานกัน
 บ่งบอกถึงการฝึกฝนส่วนตัวของชนชั้นสูง
 ใบหน้าของพวกเขาถูกบดบังด้วยหมวกกันน็อก
 แบบเต็มใบที่เรียบลื่น ส่งเสียงหึ่งๆ แผลวเบาจน
 แทบไม่ได้ยิน ในมือของพวกเขาใช้อาวุธที่ดู
 คล้ายเครื่องมืออุตสาหกรรมมากกว่าปืน—
 เทอะทะ มีลำกล้องแหลมคมและตัวเก็บประจุเรือง
 แสง

“ผู้รับเหมา” วิลเลียมคำรามพลางพลั๊กหลินเวย์
 ไปด้านหลังโต๊ะไม้หนักขณะที่เขาชักอาวุธ
 ออกมา

โลกสลายกลายเป็นพายุแห่งความโกลาหลที่ถูก
 ควบคุม

ครืน! เสียงปิ่นของวิลเลียมดังสนั่นหวั่นไหวใน
พื้นที่จำกัด แต่กระสุนกลับพุ่งออกจากเกราะ
หน้าอกของผู้รับเหมาหลักอย่างไม่เป็นอันตราย
พวกเขาไม่สะดุ้ง พวกเขาไม่ได้ยังตอบโต้ด้วย
กระสุน

ซัฟ! ... กระสุนขนาดเล็กคล้ายลูกดอกพุ่งเข้า
ใส่กล้ามเนื้อคอของเธอ

รู้สึกเหมือนโดนผึ้งต่อย ทันใดนั้นก็รู้สึกคลื่นไส้
เย็นยะเยือกพุ่งเข้าใส่เส้นเลือด เธอร้องออกมา
อย่างเซกลา ขาของเธอทรุดลงกับพื้น

"ลิน!" วิลเลียมอยู่ข้างกายเธอในทันที แขนของ
เขารัดเอาเธอไว้ด้วยห่วงเหล็ก ดึงเธอให้ตั้งตรง

เขายังตอบโต้ บังคับให้ผู้รับเหมาหาที่กำบัง และ
ลากเธอไปครึ่งทาง ครึ่งทางไปยังหน้าต่างหลัง

การหลบหนีนั้นพราเลือนไปด้วยการเคลื่อนไหว
ที่สะท้อนอารมณ์และความเจ็บปวดอย่างรุนแรง
พวกเขาพุ่งทะลุโครงตาข่ายที่บอบบาง ร่วงหล่น
ลงบนหลังคากระเบื้องที่ลาดชัน หมอกกลายเป็น
ฝนที่เย็นยะเยือก ทำให้กระเบื้องลื่นราวกับน้ำ
แข็ง วิลเลียมครางอย่างยากลำบาก คว่ำตัวเธอ
ไว้แน่นขณะที่พวกเขาไถลตัวลงและป็นปายลง
มา เสียงตะโกนของผู้ไล่ตามตามมาติดๆ

พวกเขาหลงทางอยู่ในตลาดริมแม่น้ำจีหลงที่
พรามัวและเปียกโชกไปด้วยแสงนีออน กลืน
หายไปกับฝูงชนและไอน้ำที่ลอยฟุ้งจากแผงขาย

อาหาร แต่ชัยชนะนั้นช่างว่างเปล่า
 ในห้องน้ำสกรอกของโรงแรมรกราคาประหยัด
 แห่งหนึ่งในนครนิวไทเป ความสยดสยองที่
 แท้จริงก็เผยตัวออกมา

หลินเว่ยจ้องมองเงาสะท้อนของตัวเอง แต่ใบหน้า
 ในกระจกกลับสั่นไหว ใบหน้าหลอมละลายและ
 กลับคืนสู่สภาพเดิม แสงนีออนที่ริบหรี่เหนือ
 ศิระนั้นไม่ใช่แค่แสงสว่าง หากแต่เป็นดวงดาวที่
 เต็มระรัว กระซิบความลับด้วยภาษาแห่งข้อมูล
 อันบริสุทธิ์

"วิลเลียม..." เสียงของเธอกระซิบแผ่วเบา "กำ
 แพง... พวกมันกำลังหายใจ"

เขายืนอยู่ข้างๆ เธอในทันที มือใหญ่ของเขาจับไหล่เธอไว้ ประคองเธอไว้ ผิวของเธอเย็นเยียบ และขึ้น "มันเป็นสารพิษ สู้กับมัน หลิน มองฉันสิ"

เธอพยายามเพ่งมองดวงตาของเขา แต่ดวงตาทั้งสองข้างกลับพร่ามัวไปด้วยปรอทที่กำลังเคลื่อนตัว "มันเป็นสารสื่อประสาท" เธอพูดออกมาอย่างฉะฉาน นักวิเคราะห์เกาะติดอยู่กับเศษซากของจิตใจ "ประสาทหลอน... และเป็นอัมพาต คือก่อกวนคุณ มัน... สง่างาม"

ขณะที่เธอพูด แรงสั่นสะเทือนรุนแรงก็ซัดเข้าร่างของเธอ ขาขวาของเธอทรุดลงอย่างไร้แรง วิลเลียมคว้าตัวเธอไว้ก่อนที่เธอจะล้มลงกับพื้น ใบหน้าของเขาเต็มไปด้วยความโกรธเกรี้ยวและ

ความสิ้นหวัง

"เห็นไหม"

เธออุทาน เสียงหัวเราะอย่างบ้าคลั่งดังก้องอยู่ใน
ลำคอ "ถอดประกอบ พวกมัน... พวกมันรื้อทโศก
ของฉัน พวกมันกำลังลบไฟล์ระบบ"

สำหรับวิลเลียม นี่คือสงครามที่เขาไม่อาจต่อสู้
ได้ เขาเป็นคนที่ลงมือปฏิบัติจริง เต็มไปด้วยภัย
คุกคามที่ชัดเจนและศัตรูที่จับต้องได้ เขา
สามารถรับมือกับกระสุนแทนเธอได้ แต่เขาไม่
สามารถต่อสู้กับงูปีศาจที่เธอเห็นขดตัวอยู่ตาม
รอยแตกบนพื้นได้ เขาไม่สามารถต่อเสียง
กระซิบจากช่องระบายอากาศได้

เขาอุ้มเธอไปที่เตียง ร่างกายของเธอแข็งทื่อและอ่อนแรงลงเป็นระยะ เขาต้องกลายเป็นผู้พิทักษ์พยาบาล และผู้คุมในเรือนจำที่พวกเขาสร้างขึ้นเอง การเปลี่ยนบทบาทครั้งนี้เป็นการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในความสัมพันธ์ของพวกเขา

"คุณต้องพักผ่อน"

เขาพูดด้วยน้ำเสียงแหบพร่า พยายามจะสั่งการบางอย่างที่เขาไม่สามารถรู้สึกได้อีกต่อไป

ดวงตาของเธอเบิกกว้างและไร้ทิศทางจ้องมองมาที่เขา "ไม่!

คุณไม่เห็นเหรอ?

นี่แหละกับดัก!

ข้อบกพร่องของระบบขั้นสุดยอด... จิตใจมนุษย์!
 เขาไม่ได้โจมตีอินเทอร์เน็ตโพล... เขากำลังโจมตี
 ฉัน ความสามารถในการคิดของฉัน ความ
 น่าเชื่อถือของฉัน ถ้าฉันไม่สามารถเชื่อใจใน
 ความคิดของตัวเอง... ฉันจะเชื่อใจอะไรได้ล่ะ?"

เธอจับแขนเขาไว้ นิ้วของเธอเหมือนน้ำแข็ง

"พวกเขาจะบอกว่าฉันสติแตก แรงกดดันมัน
 มากเกินไป ทุกสิ่งที่ฉันอ้างเกี่ยวกับออร์คิด
 เกี่ยวกับสถาปนิก... มันเป็นแค่การพูดเพื่อเจ้า
 ของคนที่มีจิตใจไม่มั่นคง"

น้ำตาแห่งความคับข้องใจไหลรินผ่านคราบ
 สกปรกบนแก้มของเธอ

“เขากำลังเปลี่ยนฉันให้กลายเป็นผี วิลเลียม และ
เธอเป็นคนเดียวที่มองเห็นฉัน”

ในขณะนั้น ภาระหนักอึ้งของสถานการณ์
ทั้งหมดก็ทับถมวิลเลียม แผนการของสถาปนิก
นั้นโหดร้ายยิ่งกว่าการลอบสังหารใดๆ เขากำลัง
บีบให้วิลเลียมต้องมองดูจิตใจอันปราดเปรื่อง
ของหลินเว่ยถูกลบเลือนไปอย่างเป็นระบบด้วย
สารเคมี เขากำลังเปลี่ยนจิ้งจอกให้กลายเป็น
ผู้ดูแลถ้วยพิชิตไร้ทางสู้ และทำลายระบบให้
กลายเป็นเครื่องจักรที่ผิดพลาดและไร้ใจไม่ได้

พวกเขาหลุดจากระบบ ถูกตามล่า และหนึ่งใน
นั้นกำลังพังทลายลงจากภายใน สิ่งเดียวที่เหลือ

คือการยึดมั่น และหวังว่าที่ไหนสักแห่งในความ
สับสนอลหม่านอันหลอนประสาทในจิตใจของ
เธอ หลินเว่ยจะค้นพบสายใยแห่งตรรกะที่
แข็งแกร่งพอที่จะช่วยพวกเขาทั้งสองได้

ตอนที่ 4

โรงเรียนแห่งเงา

เจดเรบิทผู้รู้สึกผิดชอบชั่วดีได้พบพวก
 เขา เธอเปิดเผยตัวตนที่แท้จริงของสถาบัน:
 ดร.อริสรา ข่าน นักจิตวิทยาไซเบอร์ชาวไทยผู้
 เสื่อมเสียชื่อเสียง ซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นที่ปรึกษา
 ให้กับหน่วยงานของหลิน เว่ย ความเชี่ยวชาญ
 ของดร.ข่านคือการสร้างโปรไฟล์และเปลี่ยน
 สายลับ เธอไม่ได้เป็นแค่ผู้บงการอาชญากร แต่
 เธอยังเป็นผู้สร้างคนทรยศ ฐานปฏิบัติการของ
 เธอคือ "โรงเรียน" ซึ่งเคยเป็นศูนย์ลับของ CIA
 ในป่าทางตอนเหนือของลาว ที่ซึ่งเธอล้างสมอง
 และฝึกฝนเจ้าหน้าที่ "ผี" รุ่นใหม่ เจดเรบิท
 เตือนว่าเป้าหมายต่อไปของพวกเขาคือหน่วย
 ของพันเอกสุธรรม ซึ่งมีเป้าหมายที่จะแทนที่
 พวกเขาด้วยผู้ภักดีต่อหน่วยพลตรีผี โลกหดตัว
 ลงเหลือเพียงกำแพงสีด้านที่ขึ้นแฉะและล่อกร่อน

ของตู้คอนเทนเนอร์ที่ถูกลิ้มในท่าเรือ
 อุตสาหกรรมเกาสง เป็นเวลาสามวันที่หลิน เว่ย
 ล่องลอยอยู่ในนรกแห่งความฝันอันแสนไซ้
 สารพิษต่อระบบประสาทเปรียบเสมือนงูที่ขดตัว
 อยู่ในกระดุกสนหลัง พืชของมันไหลรินลงมา
 เป็นจังหวะที่โหดร้ายและคาดเดาไม่ได้ ช่วงขณะ
 หนึ่ง จิตใจของเธอจะแจ่มใส เนียบคม และรับรู้
 ถึงสถานการณ์อันเลวร้ายของพวกเขาอย่างน่า
 สะพรึงกลัว ช่วงขณะต่อมา กำแพงจะเด่นเป็น
 จังหวะที่ดุเดือด ใบหน้าของวิลเลียมจะเลื่อน
 หายไปราวกับภาพหม่นวนของหน้ากากที่ขยับ
 เขยื้อนและกล่าวโทษ

วิลเลียมเฝ้ามองเธอร่าวกับทหารยามที่อ่อนล้า
 จากสงครามที่เขาไม่อาจสู้ได้ เขาแลกการปะทะ

กับการกิจเอาชีวิตรอดอันโหดร้าย: เข็มฉีดยา
ยากันชักที่ขโมยมาจากหมอที่คดโกง ผ่าเย็บ
เช็ดหน้าผาก ความกลัวกัดกร่อนอย่างต่อเนื่อง
ว่าอาการอัมพาตครั้งต่อไปจะเป็นแบบถาวร
จึงลอกผู้ทรงพลังถูกลดบทบาทลงเหลือเพียงผู้
พิทักษ์ กล้ามเนื้อของเขาขดตัวไม่ใช่เพื่อการ
โจมตี แต่เพื่อแรงสั่นสะเทือนครั้งต่อไปที่จะ
ทำลายร่างกายของเธอ

“กระแสน้ำข้อมูล... มันเลื่อมสลาย” หลินเว่ยพืม
พำ ดวงตาเบิกกว้าง จ้องมองเพดานที่ถูกกัด
กร่อน "สถาปนิก... เขากำลังเขียนเคอร์เนล
ใหม่"

"ไม่มีข้อมูลสตรีมหรือก ลิน" วิลเลียมพูด เสียง

ของเขาแผ่วเบาและอ่อนล้า เขาจับมือเธอไว้
แน่น เปรียบเสมือนสมอเรือที่ยึดเหนี่ยวเธอไว้ได้
"มันคือสารพิษ ต่อสู้กับมัน"

"วิลเลียม เธอกระซิบ น้ำตาหยดเดียวไหลริน
ผ่านคราบสกปรกบนขมับ "เขาไม่ใช่มนุษย์" เขา
เป็น...ไวรัส และเขาค้นพบช่องโหว่แบบซีโร่เดย์
ในตัวฉัน"

อากาศในตู้คอนเทนเนอร์นั้นหนาทึบและอึดอัด
อึดอัด เสียงแตรเรือที่ดังแว่วมาแต่ไกลและ
โศกเศร้า เป็นเสียงเดียวจากโลกภายนอก โลก
ที่เคยตราหน้าพวกเขาว่าเป็นผู้หลบหนี

ในคืนที่สาม ความเจ็บถูกทำลายลง ไม่ใช่ด้วย

เสียงไซเรนหรือเสียงรongsเท้าบูตที่เตะประตุ แต่
ด้วยเสียงเคาะเบาๆ เป็นจังหวะ เป็นลำดับจังหวะ
ที่แม่นยำและล่งเลในการเคาะหลักที่เป็นสนิม

เคาะ ก๊อ-ก๊อ-ก๊อ ก๊อ

วิลเลียมลุกขึ้นยืนในทันที ชักปิ่นออกมา ร่าง
ของเขาว่างอยู่ระหว่างประตุกับเตียงชั่วคราวของ
หลินเว่ย ทุกสัญชาตญาณส่งเสียงร้องราวกับกับ
ดัก แต่ลวดลายนั้นกลับเป็นวิญญาณจากชาติ
ก่อน เป็นเหมือนระบบป้องกันความผิดพลาด
จากพิธีการที่ถูกทิ้ง

เขาเลื่อนสลักหนักกลับ เสียงโลหะดังเอี้ยดอย่าง
ผิดปกติ แล้วเปิดประตูดอกเล็กน้อย อากาศชื้น

ยามคำคีนพัดเข้ามา พร้อมกับร่างเล็กๆ เปียก
ฝนที่สวมน้ำล้นล้น

กระต่ายหยกไม่รอคำเชิญ เธอเดินเข้าไปข้างใน
ดันฮู้ดขึ้น เผยให้เห็นใบหน้าของหญิงสาวที่ซีด
ซีขาวและเต็มไปด้วยความหวาดกลัวที่ลึกซึ้งยิ่ง
กว่าความกลัวว่าจะถูกจับ ดวงตาที่มีดมนและ
สว่างไสวของเธอกวาดมองไปรอบๆ ภายในอัน
มืดมิด ก่อนจะพุ่งเข้าใส่หลินเว่ยที่กำลังพยายาม
ยันตัวเองขึ้นด้วยข้อศอก สายตาของเธอพร่ามัว
ไปด้วยความพยายามอย่างหนัก

"เจ้า" วิลเลียมคำรามโดยไม่ลดอาวุธลง "คำ
เชิญล่าสุดของเธอเกือบทำให้เธอตาย"
"ฉันรู้" เสียงของกระต่ายหยกฟังดูไม่เป็น

ธรรมชาติ สำเนียงนุ่มนวลแต่มีการศึกษาแฝงไป
 ด้วยความอับอายที่สั่นสะท้านอย่างดิบดี
 "ฉันไม่รู้... ฉันไม่รู้ว่าเขาทำให้ช่องสัญญาณ
 เสียหาย เขากำลังเล่นงานเราทั้งคู่" เธอทอด
 ตัวเอง ตัวสั่น "ฉันขอโทษจริงๆ"

จิตใจที่วิเคราะห้ของหลินเว่ย ต่อสู้ดิ้นรนเพื่อ
 เปิดเผยตัวตน จดล่ออยู่กับหญิงสาว "ความ
 เสียใจของคุณเป็นเพียงข้อมูล ข้อมูลที่อาจไม่
 น่าเชื่อถือ ทำไมคุณถึงมาอยู่ที่นี่ ตอนนี้ความ
 เสี่ยงสูงขึ้นแบบทวีคูณ"

"เพราะสิ่งที่เขา กำลังจะทำต่อไป" กระต่ายหยก
 พุด เสียงของเธอเริ่มแข็งกร้าวขึ้น "และเพราะ
 คุณเป็นคนเดียวที่อาจจะหยุดเขาได้ คุณต้องรู้"

ว่าเขาเป็นใคร"

ภาชนะดูเหมือนจะเย็นลง แสงเดียวมาจาก
ตะเกียงแบตเตอรี่เพียงอันเดียว หอดงายาวและ
เต็นท์ร่าวกับมือที่กำลังคว้าจับ

"สถาปนิก" หลินเว่ยเอ๋ยถาม ลมหายใจของเธอ
พรมัวเล็กน้อยท่ามกลางอากาศที่เย็นยะเยือก
อย่างกะทันหัน

"เขาชื่อ ดร.อริสรา ชาน" เจดเรอบิทกล่าว และ
ชื่อนั้นก็ดังก้องอยู่ในความเงียบ "เธอ"

วิลเลียมขมวดคิ้ว "ผู้หญิงหรือ?"

"อัจฉริยะ" เจดเรอบิทแก้คำ แวดตาแห่งความ
ชื่นชมอันแรงกล้าในอดีตของเธอได้จางหายไป
จากความกลัว "นักจิตวิทยาไซเบอร์จาก
กรุงเทพฯ เธอไม่ได้เป็นอาชญากรมาตั้งแต่แรก
เธอปรึกษาให้กับหน่วยงานของคุณ หลินเว่ย
ให้กับสำนักงานสืบสวนกลางแห่งอินเดีย (NIA)
เธอคือผู้วิเคราะห์พฤติกรรมระดับแนวหน้าของ
พวกเขา"

เลือดของหลินเว่ยเย็นเฉียบ ความรู้สึกอัมพาต
อีกแบบหนึ่งกำลังครอบงำเธอ เศษเสี้ยวของ
รายงานสรุปข้อมูลเก่าๆ โปรไฟล์ลับของ
ทรัพย์สินที่กลายเป็นทรัพย์สิน ฉายแวบเข้ามา
ในความคิดของเธอ การคาดการณ์ที่แม่นยำ
อย่างน่าขนลุกกว่าเจ้าหน้าที่คนใดที่ตกเป็นเหยื่อ

ของการบีบบังคับและการบ่อนทำลายทาง
อุดมการณ์ “ซ่าน... ฉันจำชื่อได้ รายงานของ
เธอ... ทำนายได้อย่างแม่นยำ”

“เธอไม่ได้แค่ทำนายคนทรยศ” เจดเรบิท
กล่าว เสียงของเธอเบาลงราวกับกระซิบกระซาบ
“เธอกำลังศึกษาสถาปัตยกรรมแห่งความภักดี
เธอเชื่อว่ามันเป็นโปรแกรมที่บกพร่องและเต็มไปด้วย
ด้วยอารมณ์ในระบบปฏิบัติการของมนุษย์ เป็น
จุดอ่อนที่จะถูกใช้ประโยชน์ เธอถูกไล่ออก
เพราะ ‘วิธีการที่ผิดจริยธรรม’ ของเธอ เพราะ
เสนอว่าพวกเขาสามารถ ‘สร้างภูมิคุ้มกัน’
ให้กับเจ้าหน้าที่ได้ล่วงหน้าโดยการทำลายและ
สร้างความภักดีของพวกเขาขึ้นมาใหม่”
ชิ้นส่วนต่างๆ เริ่มเข้าที่เข้าทางในความคิดของ

หลินเว่ย ก่อเกิดภาพอันน่าสะพรึงกลัว “เธอ
ไม่ได้เสื่อมเสียชื่อเสียง เธอได้รับการยอมรับ
และเธอตัดสินใจที่จะพิสูจน์วิทยานิพนธ์ของเธอ
ในระดับโลก”

“ไซ่” เจดแรบบิทกระซิบ “เธอไม่ใช่แค่ผู้วางแผน
เธอเป็นผู้สร้าง ผู้สร้างผี”

วิลเลียมโน้มตัวไปข้างหน้า ปีนางอยู่บนเขา
ของเขา “ที่ไหน? เธอสร้างมันที่ไหน?”

ดวงตาของเจดแรบบิทเป็นประกายระยิบระยับ
ท่ามกลางแสงไฟ ในอดีต เธอได้นำสถานที่ที่
สร้างขึ้นสำหรับวิญญาณประเภทหนึ่งมา
ดัดแปลงเป็นของเธอเอง เป็นสถานที่ลับของ

CIA ที่ถูกทิ้งร้างหลังจากการปรองดองกับลาว
 ซ่อนตัวอยู่ในป่าทางตอนเหนือของหลวงพระ
 บาง เราเรียกมันว่า 'โรงเรียนเงา'

ชื่อนั้นช่างเย็นยะเยือก หลิน เว่ย แทบจะมองเห็น
 มันได้ มันคือพื้นที่คอนกรีตที่ถูกกลืนกินโดย
 ความเขียวขจีที่ไม่หยุดหย่อน ซึ่งแทนที่จะดึง
 ข้อมูลออกมา พวกเขา กำลังปลุกฝังอัตลักษณ์
 ใหม่และความภาคภูมิใจใหม่

"ลูกศิษย์ของเธอ..." หลิน เว่ย เริ่มพูด
 "คืออาวุธขั้นสุดยอดของเธอ" กระต่ายหยกพูด
 จบ "เธอไม่ได้แค่ติดสินบนหรือแบล็กเมล เธอ
 วิเคราะห์ความเชื่อของพวกเขา ความรักชาติ
 ของพวกเขา แล้วสร้างมันขึ้นมาใหม่ในแบบของ

เธอเอง วิญญาณที่สมบูรณ์แบบและภักดี ถูกฝังไว้ในสถาบันที่ออกแบบมาเพื่อหยุดยั้งเธอ”

วิลเลียมลุกขึ้นยืน สีหน้าหวาดกลัวขึ้นทันที
 “แล้วชั้นเรียนต่อไปของเธอล่ะ? ใครคือเป้าหมาย?”

กระต่ายหยกมองจากใบหน้าแข็งกร้าวของวิลเลียมไปยังดวงตาที่แดงกำร้าวกับไข่ของหลินเว่ย “นั่นเป็นเหตุผลที่ฉันต้องมา เธอต้องเตือนเขา เธอไม่ได้แค่จะโจมตีหน่วยของพันเอกสุธรรม”

เธอปล่อยให้ความจริงอันน่าสพรึงกลัวคลี่คลายไปชั่วขณะ ความเงียบสงบแผ่เข้ามา

“เธอจะเข้ามาแทนที่พวกเขา เธอได้ระบุตัวผู้ที่อ่อนแอและผิดหวังในหน่วยแล้ว พวกเขาคือเป้าหมายหลักในการอพยพและ... การอบรมสั่งสอนใหม่ ส่วนที่เหลือจะถูกทำให้เสื่อมเสียชื่อเสียงหรือถูกกำจัด กองพลผิจะไม่ใช่แค่หนอนบ่อนไส้ พวกเขาจะเป็นหน่วย พวกเขาจะกลายเป็นผู้พิทักษ์ที่ไว้วางใจได้ของเขตแดนที่พวกเขาควรปกป้อง”

ขอบเขตของแผนการนี้ช่างน่าตื่นตะลึง มันไม่ใช่การปล้น แต่มันคือการเข้ายึดครองกลไกความมั่นคงของประเทศเอกราชอย่างไม่เป็นมิตร ดร.ชานกำลังเล่นหมากรุกที่ตัวหมากคือวิญญาณมนุษย์ และเธอกำลังจะยึดครองราชย์

หลินเว่ยพยงตัวเองขึ้นยืน ไม่สนใจไฟใน
เส้นประสาท หมอกแห่งภาพหลอนเลื่อนหายไป
ถูกเผาไหม้ด้วยความชัดเจนอันน่าสะพรึงกลัว
ของภัยคุกคาม จิตใจของเธอ อารมณ์ของเธอ
กำลังกลับมาอีกครั้ง

“เธอไม่ใช่กระเจงกามีตของฉัน วิลเลียม”
หลินเว่ยกล่าว เสียงแผ่วเบาแต่หนักแน่น รวากับ
มิดโกนที่ถูกชักออกจากฝัก “เธอคือความว่าง
เปล่า เธอไม่เห็นระบบที่ต้องแก้ไขหรือ
ข้อบกพร่องที่ต้องใช้ประโยชน์ เธอมองผู้คนเป็น
ระบบที่ต้องลบล้างและตั้งโปรแกรมใหม่”

เธอสบตากับวิลเลียม และเป็นครั้งแรกในรอบ
หลายวันที่เขาเห็นสติปัญญาอันดุดันและเด็ด

เดี่ยวกลับคืนมาอย่างเต็มที่

“เราไม่สามารถหยุดภารกิจได้อีกต่อไป” เธอ
กล่าว “เราต้องบุกโรงงาน เราต้องเผาโรงเรียน
เงา”

ตอนที่ 5

การทดแทน

การรณรงค์ต่อต้านพันเอกสุธรรมคือ
 สงครามจิตวิทยา วิธีโอดิปเฟกของเขาขณะก่อ
 เหตุโหดถูกเปิดเผย บันทึกทางการเงินของเขา
 ถูกแก้ไขเพื่อแสดงการจ่ายเงินจากพ่อค้าอาวุธที่
 เป็นที่รู้จัก ลูกน้องของเขาเริ่มสงสัยในตัวเขา
 เมื่ออำนาจของสุธรรมเสื่อมถอยลง วิลเลียมและ
 หลิน เวทีที่พื้นตัวแทบไม่ทันต้องรีบเร่งไปยัง
 ประเทศไทยเพื่อนำตัวเขาออกมาก่อนที่ฝ่ายของ
 เขาจะจับกุมหรือประหารชีวิต ในการเผชิญหน้า
 อันตึงเครียดที่ด่านชายแดน พวกเขาแทบจะหนี
 รอดจากสุธรรมผู้เสื่อมเสียชื่อเสียง ซึ่งไม่มีอะไร
 เหลืออยู่เลยนอกจากความปรารถนาอันแรงกล้า
 ที่จะแก้แค้น

ความร้อนระอุของป่าดงดิบบริเวณชายแดน

ไทย-ลาวนั้นเป็นเพียงภาพกายภาพ เป็นเสมือน
ผ้าห่มที่อบอวลไปด้วยความชื้นและความเสื่อม
โทรม แต่สำหรับพันเอกสุธรรม ชายผู้ซึ่งใช้เวลา
สามสิบปีในป่าหลอมแห่งนี้ ความร้อนที่แท้จริง
แผ่ออกมาจากหน้าจอตีบเล็กที่เข้ารหัสของ
เขา ด้านบัญชาการของเขา ซึ่งเป็นรังของจาน
ดาวเทียมและอุปกรณ์วิทยุที่ตั้งอยู่บนสันเขาที่
ปกคลุมไปด้วยหมอก ไม่ได้ให้ความรู้สึกเหมือน
ป้อมปราการอีกต่อไป รู้สึกเหมือนเป็นเวที
ประหารชีวิตเขาเอง

"มันเริ่มต้นแล้ว" หลิน เว่ย กล่าว เสียงของเธอ
แผ่วเบาราวกับสายโทรศัพท์ที่รัดแน่น เอนั่งก้ม
หน้าอยู่กับแล็ปท็อปในเซฟเฮาส์แห่งหนึ่งที่
เชียงราย ร่างกายยังคงสั่นไหวด้วยวิญญาน

ของสารพิษต่อระบบประสาท บนหน้าจอของเธอ
 พืดข้อมูลแสดงภาพการสิ้นสະเทือนครั้งแรกของ
 หิมะกลม "ดีปเฟกเริ่มต้นถูกเพาะพันธุ์ในฟอรัม
 ดาร์กเว็บที่กลุ่มต่อต้านรัฐบาลนิยมใช้กัน มัน
 เป็นคลิปความละเอียดต่ำ ภาพไม่ชัด ออกแบบ
 มาเพื่อ 'ความจริง' สูงสุด"

วิลเลียมกำลังทำความสะอาดปีนบนโต๊ะพลาง
 คราง "สถาปนิกไม่ได้แค่ยิงกระสุน เธอวางยา
 พิษลงในบ่อน้ำ"

ที่ด้านหลังของเขา สุธรรมดูคลิปเดียวกันนั้น
 ภาพนั้นแสดงให้เห็นร่างที่มีใบหน้าและท่าทาง
 ของเขา ยืนอยู่ในโกดังที่เขาไม่รู้จัก กำลังยื่น
 กระเป๋าสารให้กับชายคนหนึ่งที่มีรอยสักที่

คออันเป็นเอกลักษณ์ของกลุ่มคำอาวรุในแม่น้ำ
โขง วิถีโง่นยาวแค่มิเก้วนาที แต่มันสมบูรณ์
แบบ ท่าทางที่อวตารของเขายักไหล่ ท่าทางที่
ดูเหนื่อยล้าเล็กน้อยที่เขาทำเป็นประจำ—มันคือ
เขาเอง

"ไร้สาระ" สุธรรมพิมพำกับพันตรีชาญณรงค์
รองผู้บังคับบัญชาของเขา "แม่ของผมเองคง
สาบานได้ว่าเป็นผม"

ชาญณรงค์ ซึ่งปกติแล้วเป็นเสาหลักที่คอย
สนับสนุนอย่างไม่หวั่นไหว พยักหน้าอย่างเรียบ
เฉย สายตาหลบสายตาของผู้พัน "ครับท่าน
โฆษณาชวนเชื่อชัดๆ" แต่ความสงสัยนั้นยังคง
อยู่ เมล็ดพันธุ์เล็กๆ ที่มีพิษ

บรรยากาศในด้านหน้าเต็มไปด้วยข้อกล่าวหา
 เจ็บๆ ตลอด 48 ชั่วโมงต่อมา หยอดแรก
 กลายเป็นน้ำท่วม การตรวจสอบทางการเงินที่
 "รั่วไหล" ผลงานชิ้นเอกของเอกสารดิจิทัล
 ปลอม เผยให้เห็นการจ่ายเงินจากบริษัทบังหน้า
 ซึ่งเชื่อมโยงโดยตรงกับหน่วยโกสต์บริเกด ไหล
 เข้าสู่บัญชีที่ใช้ชื่อสกุลเดิมของภรรยาของเขา
 จากนั้นก็มาถึงวิดีโอที่สอง ยาวกว่าและน่า
 ประหลาดยิ่งกว่า วิดีโอนี้มีเสียง เสียงนั้น
 ผสมผสานน้ำเสียงแหบพร่าของสุธามได้อย่าง
 ลงตัว พูดคุยอย่างเย็นชาถึง "การชำระบัญชี"
 หมู่บ้านที่เคยร่วมมือกับอินเตอร์โพล

หลิน เว่ย จดจ่ออยู่กับทุกสิ่ง นิ้วของเธอเลื่อน
 ผ่านแป้นพิมพ์ราวกับนักปราบผีดิจิทัลที่

พยายามจะต่อต้านวิญญาณ

"ข้อมูลเมตานั้นบริสุทธิ์ วิลเลียม เธอไม่ได้แค่
ปลอมแปลงเอกสาร แต่เธอกำลังปลอมแปลง
ความเป็นจริง เธอกำลังสร้างฉันทามติแห่งคำ
โกหก"

"เราต้องเอาเขาออกมา เด๋ยวนี" วิลเลียมกล่าว
น้ำเสียงของเขาไม่มีที่ให้ถกเถียง "ลูกน้องของ
เขามองเขาเหมือนงู"

พวกเขาพูดถูก การเปลี่ยนแปลงในหน่วยนั้น
ชัดเจน มิตรภาพที่สุธามสร้างสรรค์มาหลายปีก็
จางหายไป ถูกแทนที่ด้วยสายตาที่เย็นเฉยและ
คำมั่นอย่างแข็งแกร่ง ความไว้วางใจที่เขาสั่งสม

มา ซึ่งเป็นรากฐานของการบังคับบัญชาของเขา
กำลังกลายเป็นผงธุลี

การโจมตีครั้งสุดท้ายอันน่าสะพรึงกลัวไม่ได้มา
จากเว็บมืด แต่มาจากอีเมลอย่างเป็นทางการ
ฉบับสมบูรณ์จากฝ่ายกิจการภายในของ
อินเทอร์เน็ตโพล ซึ่งได้รับความอนุเคราะห์จากออร์
คิด เป็นคำสั่งเรียกตัวพันเอกสุธรรมให้กลับ
กรุงเทพฯ ทันทีเพื่อ "สรุปเหตุการณ์" เอกสาร
แนบมาพร้อมกับรายงานเบื้องต้น อ้างอิง
"หลักฐานที่น่าเชื่อถือและเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ" ของ
การประพฤติมิชอบอย่างร้ายแรง ข้อความนั้น
ชัดเจน: ตอนนี้เขาดตกเป็นเป้าหมายขององค์กร
ที่เขา กำลังเสี่ยงชีวิตเพื่อช่วยเหลือ

คืนนั้น ภายใต้อายสายนมรสุมที่ตกหนักจนเปลี่ยน
 เส้นทางในป่าให้กลายเป็นแม่น้ำโคลนอันน่า
 สะพรึงกลัว วิลเลียมและหลิน เว่ย ลงมือ
 ปฏิบัติการ

ด่านหน้ากลายเป็นเมืองร้างที่ปกคลุมไปด้วย
 สายฝนที่ตกลงมาอย่างหนัก ทหารยามไม่กี่นาย
 ยืนเบียดเสียดอยู่ใต้ชายคา ท่าทางของพวกเขา
 แผ่ซ่านไปด้วยความตึงเครียดและความสับสน
 การลอดผ่านขอบเขตนั้นเป็นเรื่องง่ายสำหรับวิล
 เลียม ความท้าทายที่แท้จริงคือศัตรูภายใน

พวกเขาพบสุรธรรมอยู่ในห้องผ่าตัด ยืนตัวตรง
 อย่างมั่นคงอยู่หน้าแผนที่ชายแดนขนาดใหญ่
 เขาไม่ได้ดูแผนที่ เขากำลังจ้องมองรูปถ่ายใน

กรอบของหน่วยของเขา ซึ่งถ่ายไว้ในยุคสมัยที่มี
ความสุข ห้องสว่างไสวด้วยหลอดฟลูออเรส
เซนต์เพียงหลอดเดียวที่สว่างจ้า หอตเงาหนาทึบ
ราวกับเกาะติดเขา

"พันเอก"

วิลเลียมพูดพลางก้าวออกมาจากความมืด

สุธัมไม่หันกลับมา

"ฟ็อกซ์ ชิสเต็มส์ บัสเตอร์"

เสียงของเขาแผ่วเบา ไร้ซึ่งอำนาจการบังคับ
บัญชา

"มาจับตัวฉันเหรอ? ฉันได้ยินมาว่ามีหมายจับ"

"มันเป็นกับดัก พันเอก"

หลินเว่ยกล่าว เสียงของเธอดังแทรกผ่านเสียง
ฝนที่ดังไม่หยุด

"ออร์คิดออกมาเรียกร้อง สถาปนิกได้ละเมิด
อินเตอร์โพล การจับกุมเธอคือก้าวแรกในการ
แทนที่หน่วยทั้งหมดด้วยเจ้าหน้าที่ของเธอเอง"

ในที่สุดเขาก็หันกลับมา ชายผู้เคยเป็นเสาหลัก
แห่งความแข็งแกร่งดู...แก่ชรา คำโกหกได้กัด
กินใบหน้าที่เขาจนเป็นรอยแผลใหม่ "แล้ว
ทำไมฉันต้องเชื่อเธอด้วย คนของฉันเองไม่เชื่อ
หัวหน้าของฉันไม่เชื่อ หลักฐานมัน...ล้นหลาม"

"เพราะหลักฐานเป็นเพียงข้อมูล!" หลินเว่ยยื่น

กรานพลงก้าวไปข้างหน้า ดวงตาของเธอลุก
เป็นไฟด้วยความร้อนรุ่ม

"และข้อมูลสามารถถูกบิดเบือนได้ ฉันใช้เวลา
ตลอดสัปดาห์ที่ผ่านมาในการต่อสู้ภายในจิตใจ
ของฉันทเอง พันเอก ฉันเห็นแล้วว่าเธอบิดเบือน
ความจริง เธอไม่จำเป็นต้องเอาชนะคุณในสนาม
รบ เธอแค่ต้องโน้มน้าวทุกคนที่คุณแพ้ไปแล้ว"

วิลเลียมเดินไปที่หน้าต่าง มองลอดผ่านกระจกที่
เปื้อนไปด้วยฝน "เราไม่มีเวลามากเกินไป
หรอก ชาญณรงค์เพิ่งวางสายวิทยุไป เขาดูไม่มี
ความสุขเอาเสียเลย"

ราวกับถูกสั่ง เสียงแตกของระบบ PA ของ

บริเวณนั้นดังก้องไปทั่วยามคำคืน “พันเอกสุ
 ธรรม กรุณารายงานตัวที่ศูนย์สื่อสารทันที
 บุคลากรทุกคนต้องอยู่ในอาการสับสน
 เสียงของชาวนรณรงค์ดังขึ้น หน้าแน่นราวกับถูก
 บังคับ

สุธรรมทรุดไหล่ง “เขาเป็นทหารที่ดี เขาจะทำ
 ตามคำสั่ง แม้จะหมายถึงการจับกุมฉันก็ตาม”

“ฉันก็ไม่ขอ” วิลเลียมคำราม ความอดทน
 ของเขากำลังจะหมดลง เขาโยนสัมภาระที่
 บรรทุกมาเต็มลำไปที่เท้าของสุธรรม “เราจะไป
 เดี่ยวนี้ หรือเธอจะอยู่ต่อและกลายเป็นเพียง
 บันทึกรความทรงจำในความอัปยศของตัวเองก็
 ได้”

ทางเลื่อยยังคงค้างคาอยู่ในอากาศ ช่วงเวลา
หนึ่งที่หยุดอยู่ระหว่างหน้าที่ตลอดชีวิตกับความ
ว่างเปล่าอันน่าสะพรึงกลัวของผู้หลบหนี เสียง
ฝีเท้าที่สวมรองเท้าบูท เคลื่อนไหวอย่างมุ่งมั่นฝ่า
โคลนข้างนอก ตัดสินทุกอย่าง

ดวงตาของสุธรรมดุดเดือดพล่านดุดสั้วป่า ราว
กับไฟของเสือที่ถูกต้อนจนมุม รวากับชายผู้
สูญเสียทุกสิ่งยกเว้นความมุ่งมั่นที่จะต่อสู้ เขา
คว้าเป้สะพายขึ้นป่า “พวกมันพรากเกียรติของ
ข้าไป” เขาคำราม เสียงของเขากลับมาหนัก
แน่นดุดเหล็กกล้า “พวกมันจะไม่พรากชีวิตข้า
ไป”

การหลบหนีเป็นการต่อสู้ระยะประชิดอันโหดร้าย

ท่ามกลางสายฝนที่ซัดสาด พวกเขาออกจาก
ห้องเก็บของด้านหลัง พอดีกับที่ชาญณรงค์และ
ทหารอีกสองนาย ถือปืนไรเฟิลไว้ที่แขนซ้ายที่
รู้สึกประหม่าและไม่แน่ใจ กำลังเข้าสู่ศูนย์
ปฏิบัติการ

"พันเอก หยุด! ตามคำสั่งของ—"

ชาญณรงค์เริ่ม

กระสุนนัดเดียวจากปืนพกของวิลเลียม เล็งขึ้น
สูง ทำลายแสงไฟนีออน ทำให้ห้องมืดมืดและ
โกลาหล "ไป!" วิลเลียมตะโกน

พวกเขาพุ่งเข้าไปในกำแพงน้ำและปาดงดืบ
เสียงตะโกนของทหารที่งุนงงถูกกลืนหายไปกับ

พายุอย่างรวดเร็ว พวกเขามาถึงจุดอพยพได้
 ครึ่งทาง ซึ่งเป็นพื้นที่โล่งที่เต็มไปด้วยโคลน ที่ซึ่ง
 นักบินเฮลิคอปเตอร์นอกกฎหมายกำลังรอเงิน
 จำนวนเล็กน้อยในสกุลเงินดิจิทัลที่ติดตามไม่ได้
 ทันใดนั้นภัยคุกคามใหม่ก็ปรากฏขึ้น

จากแนวดันไม้ ร่างที่สวมชุดยุทธวิธีสีดำเงาวับ
 ของผู้รับเหมาของสถาปนิกก็ปรากฏตัวขึ้น พวกเขา
 เขาเคลื่อนไหวอย่างเงียบงันและสง่างามราวกับ
 นกล่า เหล่าผู้ก่อการประสาทของพวกเขาส่ง
 เสียงร้องครวญคราง พวกเขาไม่ได้อยู่ที่นั่นเพื่อ
 จับกุมผู้ร้าย พวกเขาอยู่ที่นั่นเพื่อให้แน่ใจว่า "พัน
 เอกผู้เสื่อมเสียชื่อเสียง" จะไม่มีโอกาสได้บอก
 เล่าเรื่องราวของเขา

การยิงต่อสู้อย่างดุเดือดและบ้าคลั่งปะทุขึ้นใน
โคลน วิลเลียมยิงคุ้มกัน เสียงปืนที่แหลมคมตัด
กับเสียงโศกสื่อน้ำเงินอันเจียบบั่นและแผดเผาของ
เหล่าผู้ก่อการกบฏ หลิน เหว่ย ต่อสู้ฝ่าคลื่นความ
เวียนหัว และใช้ความรู้ของเธอเกี่ยวกับตาราง
การลาดตระเวนของด่านหน้าเพื่อนำทางพวก
เขาผ่านช่องว่างในขอบเขต ซึ่งเป็นจุดอ่อนที่
แม้แต่สถาปนิกเองก็ยังไม่คิดถึง

พวกเขาริบบิ้นเฮลิคอปเตอร์ที่รออยู่ขณะที่มัน
ทะยานขึ้น ไกลตัวผ่านยอดไม้ในป่าเบื้องล่าง
เหล่าผู้รับเหมาต่างหายลับไปในเงามืด ภารกิจ
ของพวกเขาประสบความสำเร็จเพียงบางส่วน
พวกเขายังไม่สามารถสังหารใครได้ แต่พวกเขา
ก็ได้เล่าเรื่องราวทั้งหมดเสร็จสิ้นแล้ว: พันเอก

สุธัม ผู้ทรยศผู้น้องได้หลบหนีไปในยามราตรี
พร้อมกับผู้หลบหนีที่รู้จักกันดี ขัดขึ้นการจับกุม

ภายในเครื่องบินที่กำลังสั่นไหว สุธัมจ้อง
มองแสงไฟจากกองบัญชาการของเขาที่กำลัง
ลึบหายไป สถานที่ซึ่งเคยเป็นงานในชีวิตของ
เขา สายฝนสาดกระหน่ำใส่หน้าต่างราวกับนิ้ว
มือนับล้านที่กล่าวโทษ เขาไม่ใช่พันเอกอีก
ต่อไป เขาเป็นเพียงวิญญาณ ชายผู้ถูกลบเลือน
เขาหัน ไปหาวิลเลียมและหลิน เว่ย ใบหน้าของ
เขาเต็มไปด้วยความมุ่งมั่นอย่างแน่วแน่ ดวงตา
ของเขาลุกโชยด้วยเปลวเพลิงอันบริสุทธิ์และ
เย็นชา

"พวกเขาได้ยึดตำแหน่ง ชื่อเสียง และ

กองบัญชาการของข้าไป" เขาพูด เสียงของเขา
แทบไม่เป็นเสียงกระซิบ แต่กลับตัดผ่านเสียง
คำรามของเครื่องยนต์ "พวกเขาไม่เหลืออะไรให้
ข้าเลย"

เขากำหนดแน่ว ชื่อนี้ขาวซีด
"ไม่มีอะไรนอกจากเหตุผลที่จะเผามันทิ้ง
ทั้งหมด"